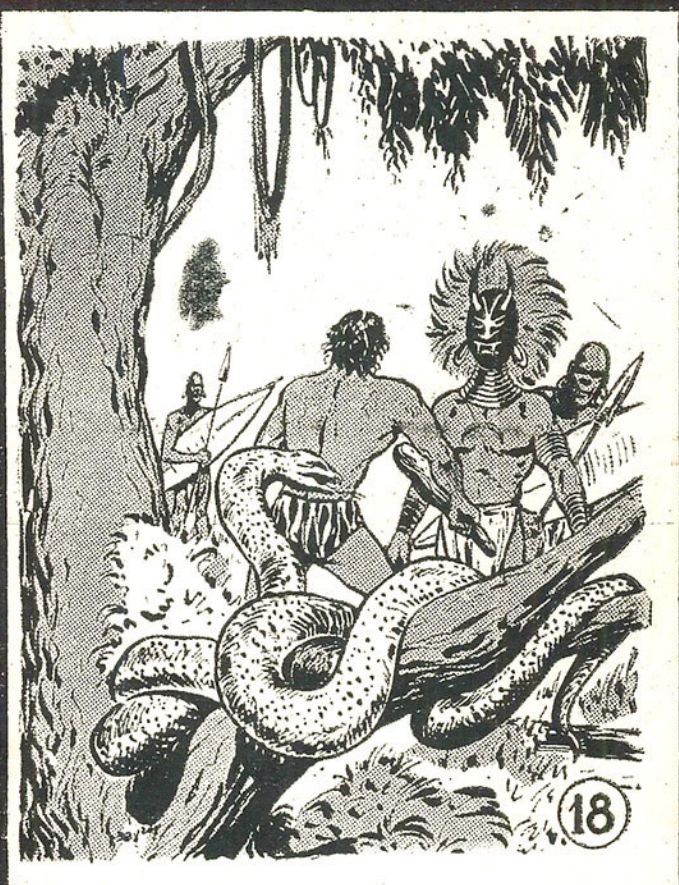

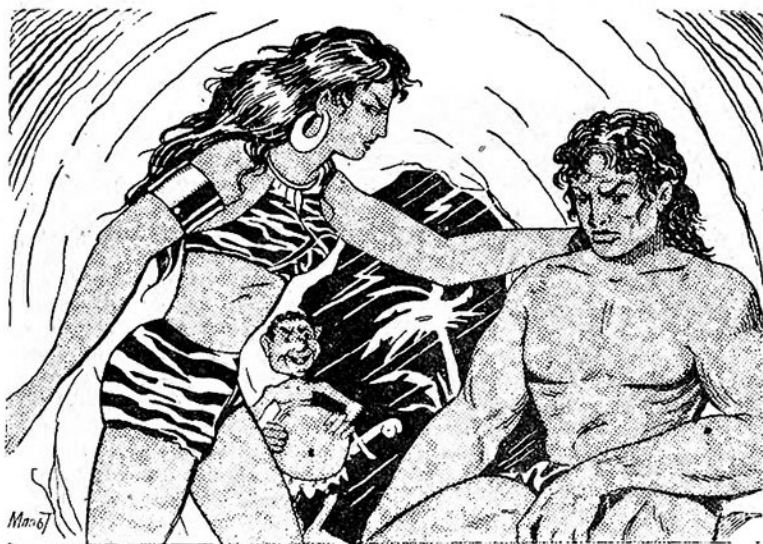

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

ΤΟ ΦΙΔΙ
ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΟ ΦΙΔΙ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

Η ΜΕΓΑΛΗ
ΣΥΦΟΡΑ

Μεσάνυχτα !

"Άγρια τροπική μπόρα δέρνει την άπέραντη Ζούγκλα. Καταρράχτες νερού ξεχύνονται απ' τὸ μανιασμένο οὐρανὸ ! Ἐκτυπωτικές ἀστραπὲς κάνουν τὴ νύχτα μέρα Τρομαχτικοὶ κεραυνοὶ χτυποῦν μὲ λύσσα τὶς κορφὲς τῶν γιγαντόσπιμων δέντρων.

Πεινασμένα τὰ θεριὰ ἔχουν λουφάξει στὶς σπηλιές. Στὶς κουφάλες τῶν δέντρων. Τὰ λυσσασμένα στοιχειὰ τῆς Φύσης δὲν

Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

τ' ἀφήνουν ἀπόψε νὰ χαροῦν τὸ τσιμποῦσι τ' ἀλληλοσπαραγμοὺς τους. Μουγρίζουν μ' ἄγριο παράπονο !

Ὁ Γκάουρ φτάνει ἀλαφιασμένος στοὺς πρόποδες τοῦ περήφανου Ἑλληνικοῦ βουνοῦ. Σκαρφαλώνει γρήγορα τὰ τρομαχτικὰ βράχια. Ἀνεβαίνει στὴν κορφή.

Ἡ πανώρια Ταταμποῦ κι' ὁ Ποκοπίχο ξαγρυπνοῦν. Εἶναι πολὺ ἀνήσυχτοι. Ὁ μελαμψὸς γιγαντὰς λείπει ἀπ' τὸ πρωί. Ἐ-

χει χαθεί πριν νά ξυπνήσουν.

Καί νά : Τὸν ἀντικρίζουν τώρα στὴ λάμψη κεραυνοῦ. Στέκει ἀκίνητος στ' ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς.

Πρόσωπο χλωμό. Κέρινο. Ἐκφραση χαμένου ἀνθρώπου.

Ἡ παρθένα Κόρη τῆς Ζούγκλας πετιέται ὀρθή. Τρέχει κοντά του μὲ λαχτάρα. Τὸν ἀγκαλιάζει.

— Γκαούρ ! Ἀγαπημένε μου ! Ποῦ ἦσαν ; Γιατί χάθηκες !

Τὸν τραβάει μέσα.

Ὁ Γκαούρ μοιάζει σὰν ὑπνωτισμένος. Τὰ μάτια του θολὰ. Γυάλινα. Καθὼς προχωρεῖ τριγλύζει.

Ἡ Ταταμποῦ τὸν καθίζει σὲ μιὰ πέτρα :

— Μὰ τί ἔχεις, λοιπόν ; Τί σοῦ συμβαίνει ;

Τῆς ἀποκρίνεται ὁ Ποκοπίκο :

— Κάπου θὰ τὰ... κοπάνησε ὁ μάγκας ! Δὲν τὸν γλέπεις ; Εἶναι σκνίψ !

Ὁ θρυλικὸς Ἕλληνας κουναί ἐπὶ τέλους τὰ χεῖλια του. Ψιθυρίζει :

— Νοιώθω παράξενο ἀνάκωμα στὸ κεφάλι ! Θαρρῶ πὺς τὸ μυαλό μου κοχλάζει...

Ὁ νάνος μουρμουρίζει :

— Δὲν εἶναι τίποτα. Θὰ πῆρε... βράση !

Ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα ξαναρωτάει :

— Πέο' μου ἀγαπημένε μου : Τί κακὸ ἔπαθες ; Σὲ βλέπω ἀλλοιωτικό. Σὲν νὰ μὴν εἶσαι ἐσύ ! Γιατί χάθηκες ; Ποῦ εἶχες πάει ;

Ἡ ἄμοιρη ! Δὲν προφταίνει νὰ τελειώσει τὰ λόγια της.

Ὁ Γκαούρ πετιέται ὀρθός !

Τὰ μεγάλα μάτια του σπιθίζουν στὸ σκοτάδι. Σὰν ἀναμμένα κάρβουνα ! Ἀπ' τὸ λαρύγγι του βγαίνει βραχνή φωνή :

— Ὁ μάγος εἶναι φίδι ! Τὸ φίδι εἶναι μάγος !

Ταυτόχρονα ξεσπάει σ' ἓνα παράξενο γέλιο :

— Χά, χά, χά ! Χά, χά, χά !

Βγαίνει ἀπ' τὴ σπηλιά. Τρέχει μέσα στὴ μπόρα καὶ στοὺς κεραυνούς. Ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει τὰ τρομαχτικὰ βράχια.

Ὁ Ποκοπίκο ἀναστενάζει :

— Τὴν φώνισε ὁ φουκαράς ! Μὲ τὸ καλὸ καὶ στά... δικά μας !

Ἡ Ταταμποῦ δὲν χάνει στιγμή. Χύνεται ξωπίσω του. Κατεβαίνει κι' αὐτὴ τὰ βρεμμένα γλυστερὰ βράχια.

Ὁ νάνος δὲν μπορεί νὰ κάνει ἀλλοιῶς. Τὴν ἀκολουθεῖ.

Ὁ Θεός, ἔξω, χαλάει τὸν κόσμο ! Οἱ ἀστραπὲς τοῦ θαμπώνουν τὰ μάτια. Οἱ κεραυνοὶ τοῦ κουφαίνουν τ' αὐτιά. Ἡ μπόρα δέρνει ἀλύπητα τὸ μισόγυμνο κορμί του.

Ὁ νάνος μουρμουρίζει ἔξω φρενῶν :

— Ὠριία... λιακάδα γιὰ περίπατο !

Πρῶτος ὁ μελαψὸς γίγαντας φτάνει κάτω. Ἡ τροπικὴ μπόρα ἔχει πλημμυρίσει τὴ γῆ. Ἡ Ζούγκλα εἶναι μιὰ ἀπέραντη λίμνη ! Ἀδύνατο νὰ προχωρήσει.

Ἀμέσως σκαρφαλώνει σ' ἓνα δέντρο. Πότε πηδάει ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδί. Πότε ἀρπάζεται ἀπ' τὰ κρεμμασμένα χορτόχοινα. Μεταφέρεται ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο ! Προχωρεῖ σὰν πανταχόθεν βρυκόλακας. Χάνεται μέσα στὴν κόλαση καὶ στὸ χαλασμό τῆς

Ὁ θρυλικὸς Ἕλληνας γίγαντας σκαρφαλώνει σ' ἓνα θεόρατο δέντρο.
Ἡ πανώρια Ταταμπού κι' ὁ Ποκοπίκο τρέχουν νὰ τὸν φτάσουν...

τραγικῆς νύχτας.

Κάθε τόσο ἀντηχοῦν βραχνὰ οἱ τρομαχτικὲς κραυγές του.

Ἡ Ταταμπού κι' ὁ Ποκοπίκο κάνουν τὸ ἴδιο : Σκαρφαλώνουν σ' ἓνα θεόρατο δέντρο. Πηδοῦν ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί. Τὸν κυνηγῶνε ..

Ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα εἶναι ἀφάνταστα πιὸ ευκίνητη, πιὸ σβέλτη ἀπ' τὸ σύντροφό της.

Ἔτσι γρήγορα φτάνει κοντὰ του. Τὸν ἀρπάζει στὴν ἄκρη κάποιου κλαδιοῦ.

— Γκασού ! Ἀγαπημένε μου !
Γιατί φεύγεις ; Ποῦ πᾶς ; Τί σοῦ συμβαίνει ;

Οἱ λύμψεις τῶν κεραυνῶν ποῦ

πέφτουν, φωτίζουν τὸ πανώριο πρόσωπό της.

Ὁ μελαγχρὸς γίγαντας τὴν κυττάζει χαμένα. Λές καὶ τὴν ἀνικροῦναι πρώτη φορά.

Ἀμέσως τὸ πρόσωπό του παίρνει ἄγρια ἔκφραση. Μουγκρίζει :

— Φύγε... Εἶσαι τὸ φίδι !
Σ' ἔστειλε ὁ μάγος νὰ μὲ ξανα-
δαγκώσεις ! "Ὁχι ! Εἶσαι ὁ ἀρά-
πης τοῦ Γιαχάμπα ! Θέλεις νὰ
μοῦ στήσεις παγίδα.

Τῆς δίνει μι' ἀφάνταστα δυνατὴ σπρωξιά. Ἡ ἄμοιρη κόρη βγάζει τρομαγμένο ξεφωνητό. Γκρεμίζεται ἀπ' τὸ ψηλὸ κλαδί τοῦ δέντρου.

‘Ο Γκαούρ συνεχίζει τὸ φευγικό. Οἱ τρομαχτικὲς κραυγὲς του μπερδεύονται μὲ τὶς βροντὲς καὶ τοὺς κεραυνούς. Γίνονται ἓνα μὲ τὸ φοβερὸ σματὰ τῆς τροπικῆς μπόρας !

Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΓΙΑΧΑΜΠΑ

Γυρίζουμε πίσω στὴν ἱστορία μας. Χαράματα τῆς προηγούμενης μέρας.

‘Ο μελαγχρὸς γίγαντας ξυπνάει πολὺ νωρίς στὸ βραχάκι του. ‘Η Ταταμπού κοιμάται ἀκόμα στὸ βᾶθος τῆς σπηλιάς. ‘Εξω ἀπ’ τ’ ἀνοιγμά της ροχαλίζει μακάρια ὁ φοβερός καὶ τρομερός Ποκολίκο.

‘Ο Γκαούρ κατεβαίνει τὸ περήφανο βουνό του. Φτάνει στὴν πηγὴ. Πλένει τὸ πρόσωπο. Δροσίζει τὰ χεῖλια του. Σχαρφαλώνει ξένοιαστος σ’ ἓνα δέντρο. Μαζεύει γλυκόχυμους καρπούς.

Ξαφνικά ἓνας ἀράτης φτάνει λαχανιασμένος. Σηκώνει τὸ κεφάλι. Βλέπει ψηλά στὸ δέντρο τὸ μελαψὸ γίγαντα. Φωνάζει :

— ‘Ο Ταρζάν βρίσκεται σὲ μεγάλο κίνδυνο ! Πρέπει νὰ τρέξεις νὰ τὸν σώσεις... ‘Ο Μάγος Μπαρούχ, μὲ τὸ φίδι, τὸν ἔχει πιάσει σκλάβο του... ‘Ο Γιαχάμπα ἔχει φτάσει ἐκεῖ μὲ τοὺς ἀνθρώπους του. Μ’ ἔστειλε νὰ φωνάξω καὶ σένα !.

‘Ο θρυλικὸς ἔλληνας πηδάει σὰν τρελλὸς ἀπ’ τὸ δέντρο. Ρωτᾶει τὸν ἀράπη :

— Δὲς ἀλήθεια ;

— Ναι, ἀφέντη μου ! ‘Αν δὲν προφτάσεις, ὁ ‘Αρχοντας τῆς Ζούγκλας εἶναι χαμένος !

‘Ο Γκαούρ δὲν περιμένει ν’ ἀκούσει περισσότερα. Παρατάει τὸ μαῦρο. Τρέχει... Παίρνει δρό-

μο κατὰ τὸ βορριά.

Πέρα μακρυνά, στὴν πὶο ἄγρια περιοχὴ τῆς Ζούγκλας, βρίσκεται ἡ φυλὴ τῶν Κάμα-Ντού (1). Ἐκεῖ ζῇ κι’ ὁ τρομερὸς μάγος Μπαρούχ. Δίδυμος ἀδελφὸς τοῦ μονόφθαλμου Νάχρα-Ντού. ‘Ομως κι’ ἀσπονδος ἐχθρὸς του. ‘Ο ἓνας μισεῖ τὸν ἄλλον θανάσιμα.

Κι’ ὁ Μπαρούχ εἶναι παρὰ-ξένα τερατόμορφος. Τὸ κορμί του μελαψό. Τὸ πρόσωπό του μαῦρο. Κατάμαυρο σὰν τὸ κάρβουνο.

‘Απ’ τὸ μέτωπό του ξεφυτρώνουν δυὸ μεγάλα ἄσπρα κέρατα. Τὰ μαλλιά του σκληρὰ καὶ θυσανωτά. Σχηματίζουν τεράστιο φωτοστέφανο γύρω στὸ τρομαχτικὸ πρόσωπό του.

‘Ο μελαψὸς Ἕλληνας ξέρει τὸν ἀπαίσιο μάγο Μπαρούχ. Πάντοτε ἀπόφευγε νὰ ῥθῇ σὲ σύγκρουση μαζί του. Γιατὶ ξέρει τὶς φοβερὲς ὑπερφυσικὲς του δυνάμεις.

‘Ο Μπαρούχ μπορεῖ νὰ κάνει ὅτι θέλει. Ἡ δύναμη κι’ ἡ παληκαριὰ δὲν ἔχουν καμμιὰ πέραση σ’ αὐτόν. Μονάχα μὲ μιὰ ματιὰ του, ραγίζουν βράχοι ! Λυγίζουν σίδερα !

‘Ομως ὁ Γκαούρ δὲν ἔχει τώρα δικαίωμα νὰ διστάσει. ‘Ο ἀδελφὸς του Ταρζάν κινδυνεύει. Καὶ σὴν φωτιά θὰ πέσει γιὰ νὰ τὸν βοηθήσει !.

Μ’ αὐτὲς τὶς σκέψεις τρέχει

(1) Κάμα-Ντού στὴ γλῶσσα τῶν Ἰθαγενῶν θὰ πεῖ «Φίδι αὐτοῦ Μάγου».

γιά την πιο άγρια περιοχή της Ζούγκλας. Βιάζεται να φτάσει στη φυλή των Κάμα-Ντού. Να χτυπήσει τον παντοδύναμο Μπαρούχ. Να σώσει το δοξασμένο Άρχοντα της Ζούγκλας.

Και νά : Κάποτε φτάνει εκεί.

Οι Καννίβαλοι του Μάγου τον βλέπουν. Ξαφνιαάζονται. Χύνονται να τον σπαράξουν με τα κοντάρια τους.

Ο μελαφρός γίγαντας σφίγγει με λύσσα το ρόπαλό του. Έτοιμάζεται να τους αντιμετωπίσει...

Ο άταισιος Μπαρούχ άκούει τη φασαρία. Βγαίνει άπ' τη σκοτεινή και βρωμερή σπηλιά του. Μουγγρίζει βραχνά :

— Σταθείτε Κάμα-Ντού ! . .
"Οποιος τόν πειράξει θα πεθάνει !..

Οι Καννίβαλοι σταματούν άμέσως. Μαρμαρώνουν.

Κι' αυτός ό Γκαούρ μένει για λίγες στιγμές άκίνητος. Άναποφάσιτος... Όμως γρήγορα συνέρχεται. Γυρίζει κατά τό μέρος που βρίσκεται ό τερατόμορφος Μάγος. Σάν μανιασμένο λιοντάρι χύνεται πάνω του :

— Σκύλε ! Που βρίσκεται ό Ταρζάν ; Ήρθα να πάρω τόν αδελφό μου !..

Ο Μπαρούχ μένει άτάραχος στη θέση του. Καμιά κίνηση δέν κάνει. Καμιά προσπάθεια ν' αντιμετωπίσει τη φοβερή έπί-

Ο Γκαούρ έχει γίνει άγνώριστος. Σπρώχνει θάναυσα την Ταταμπού. Τήν γκρεμίζει άπ' τά ψηλά κλαδιά του θεόρατου δέντρου.

θεση τοῦ γίγαντα.

‘Ο Γκαούρ φτάνει τώρα κοντά. Οὐρλιάζει :

— Πέσ’ μου, μαῦρο σκυλί : Κρατᾶς σκλάβο σου τὸν Ταρζάν ;

‘Ο Μάγος μὲ τὰ κέρατα, χαμογελάει ἀπαίσια :

— Ναί. ‘Ο Ταρζάν εἶναι σκλάβος μου. Τί ζητᾷς τώρα ;

‘Ο ἀτρόμητος ‘Ελληνας μουγυρίζει :

— Νὰ τὸν ἀφήσεις λεύτερο!..

‘Ο Μπαρούχ ἀγριεύει :

— Χάσουν ἀπὸ μπροστά μου ! Διαταγὲς δὲν παίρνω ἀπὸ κανένα ! Φύγε νὰ μὴ πεθάνεις κι’ ἐσύ !..

‘Ο Γκαούρ σηκώνει μὲ λύσσα τὸ ρόπαλό του. Τὸ κατεβάζει μ’ ἀφάνταστη ὀρμὴ στὸ κεφάλι τοῦ Μάγου !

‘Απίστευτο ! Τὸ μαῦρο κεφάλι τοῦ Μπαρούχ δὲν παθαίνει τίποτα. ‘Ομως τὸ τρομερὸ ρόπαλο τοῦ ‘Ελληνα γίγαντα σπάει. Γίνεται χίλια κομμάτια ! Λὲς καὶ χτύπησε πάνω σὲ πέτρα. Σὲ σίδερο !

‘Ο Γκαούρ μένει μ’ ἓνα μικρὸ κοματάκι ξύλο στὰ χέρια. Κυττάζει χαμένα !..

‘Ο Μάγος καγχάζει :

— Χά, χά, χά !.. Λοιπὸν παλικάρι μου, τί λὲς τώρα ; Περνάει ἡ δύναμή σου σὲ μένα ;

‘Ο μελαψὸς γίγαντας πετάει τὸ μικρὸ κομμάτι ἀπ’ τὸ ρόπαλο. Αὐτὸ ποὺ τοῖχει μένει στὸ χέρι. Κυττάζει μὲ περιφρόνηση τὸν ἀπαίσιο Μπαρούχ :

— Εἰσαι ἓνας ἀνάνδρος. ‘Εχεις βοηθοὺς σου ὅλους τοὺς σατανάδες τοῦ κόσμου ! Δὲν μπορῶ νὰ σὲ πολεμήσω. Γι’ αὐ-

τὸ σὲ παρακαλῶ : Λευτέρωσε τὸν Ταρζάν. ‘Η πᾶρε καὶ μένα σκλάβο σου. Σκοτώσε με !

‘Ο τερατόμορφος ἀδελφὸς τοῦ Νάχρα Ντού τὸν κυττάζει μὲ συμπόνια. Χαμηλώνει τὴ φωνή του. Ρωτᾷει :

— Ποιὸς σοῦ εἶπε παλικάρι μου, πὼς κρατῶ σκλάβο τὸν Ταρζάν ;

— ‘Ενας ἀράπης. Τὸν ἔστειλε ὁ Γιαχάμπα !

‘Ο Μπαρούχ κουνάει τὸ κεφάλι :

— Ψέμματα ! ‘Εχω πολλὰ χρόνια ν’ ἀντικρῦσω τὸν ‘Αρχοντα τῆς Ζούγκλας. ‘Αποφεύγω νὰ περνῶ ἀπ’ τὴν περιοχὴ σας. Δὲν θέλω νὰ συναντηθῶ μὲ τὸν ἀπαίσιο ἀδελφό μου. Τὸ Νάχρα-Ντού ! ‘Ο Γιαχάμπα σοῦστεισε παγίδα. Σ’ ἔστειλε τάχα γιὰ νὰ σώσεις τὸν Ταρζάν. ‘Ηθελε νὰ σὲ ρίξει στὰ χέρια μου. Νόμιζε πὼς θὰ σοῦ κάνω κακό.

Σταματᾷ γιὰ λίγες στιγμές. Κυττάζει μὲ συμπάθεια τώρα τὸ μελαψὸ γίγαντα. Μουρμουρίζει :

— Ἔρω πὼς εἶσαι γενναῖο κι’ ἀτρόμητο παλικάρι. Δὲν θὰ σὲ πειράξω... Πήγαινε στὸ καλὸ !

‘Ο Γκαούρ τὸν κυττάζει στὰ μάτια :

— Λὲς ἀλήθεια. Μπαρούχ ; Δὲν κρατᾷς σκλάβο σου τὸν Ταρζάν ; Τὸν ἀδελφό μου ;

‘Ο Μάγος μὲ τὸ μαῦρο κεφάλι καὶ τὰ κέρατα, τ’ ἀποκρίνεται :

— ‘Οχι, Γκαούρ !

‘Ο θυρυλικὸς ‘Ελληνας γυρίζει Κάνει νὰ φύγει...

‘Αλίμονο ! Δὲν προφταίνει νὰ κάνει λίγα βήματα. ‘Απ’ τὴ σκοτεινὴ καὶ βρομερὴ σπηλιὰ τοῦ

τερατόμορφου Μπαρούχ, βγαίνει ένα τρομαχτικό γυναικείο πλάσμα.

Είναι μιὰ σκελετωμένη νέα μελαψή κοπέλλα. Φριχτά ασημνή. Καμπούρα. Μὲ στραβὲς κοκαλιάδικες γάμπες. Τὸ κεφάλι της μεγάλο. Τεράστια αὐτιά. Μάτια γουρλωμένα. Ἀγρία! Στόμα ἀπέραντο. Τὰ πάνω δόντια μακριὰ. Ἐξέχουν πρὸς τὰ κάτω.

Πὸ τερατόμορφο πλάσμα δὲν ἔχει γεννηθεῖ στὸν Κόσμο!

Καὶ νά: Μὲ τὴν πρώτη ματιά πὺν εἶχαι ἀνικρυθεῖ τὸν Γκαούρ.

Τὸ φριχτὸ πρόσωπό της φωνίττει ἀπὸ χαρά, Φωνάζει στὸν Μάγο. Ἡ φωνὴ της βραχνή, ἀπαισία. Ἀὐς καὶ βγαίνει ἀπὸ στόμα βρυνόλακα:

— Νά, πατέρα! Ἐνα τέτοιο πανώριο παλικάρι θέλω γι' ἄντρα μου! Μ' αὐτὸν νὰ μέ παντρέψεις!

Ὁ Γκαούρ κοντοστέκεται. Γυρίζει κατὰ τὴ σπηλιὰ π' ἀκούστηκε ἡ φωνή. Βλέπει τὴν τερατόμορφη Κόρη. Νειώθει τὸ αἷμα νὰ παγώνει στὶς φλέβες του. Κάνει πάλι νὰ προχωρήσει.

Ταυτόχρονα ἀκούγεται ἀγρία ἡ φωνὴ τοῦ Μπαρούχ:

— Γκαούρ, στάσου! Ἡ Κόρη μου ἔσ' ἔνα διάλεξε γι' ἄντρα της. Θὰ τὴν παντρευτεῖς!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας δὲν ἀποκρίνεται. Οὔτε γυρίζει νὰ νυτάξει.

Ὁ Μάγος γνέφει στοὺς ἀρπαδες του. Ἐκείνοι τρέχουν. Κάνουν νὰ τὸν ἀρπάξουν. Ὁ Γκαούρ σταματᾷ τώρα. Ρόπαλο δὲν κρατᾷ σὶ τὰ χέρια. Ἀσπλος χύνεται πάνω στοὺς μαύ-

ρους. Μὲ κάθε γροθιά του σφριάζει κι' ἕναν κάτω.

Ὅμως οἱ καννίβαλοι εἶναι πολλοί. Γρίγορα καταφέρνουν νὰ τὸν δαμάσουν. Τὸν ἀρπάζουν ἀπ' τὰ χέρια. Ἀπ' τὰ πόδια. Τὸν σφύρνουν μπροστὰ στὸν Ἀρχηγό τους.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας πετιέται ὀρθός. Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ ἀγανάκτηση. Μουγγρίζει:

— Σκύλε Μπαρούχ! Τί ζητᾷς ἀπὸ μένα;

Στὸ μετὰ ἔχει ξυγώσει κοντὰ κι' ἡ τερατόμορφη κοπέλλα.

Ὁ Μάγος τ' ἀποκρίνεται:

— Θὰ παντρευτεῖς τὴ Λιαρούγκα. Εἶναι ἡ μονάκριβη καὶ παιώρια Κόρη μου! Ἐχὼ ἀμέτρητους θησαυροὺς γιὰ προίκα της. Μὲ τὴ βοήθειά μου θὰ γίνεις ἀκόμα κι' Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας!..

Ὁ Γκαούρ ἔχει μεγάλη καρδιά. Δὲν θέλει νὰ ποτίσει φαρμάκι τὴ δυστυχισμένη κοπέλλα. Μουρμουρίζει:

— Καλὴ κι' ὁμορφὴ ἡ Κόρη σου, Μπαρούχ. Ὅμως ἐγὼ ἀγαπῶ ἄλλη γυναίκα. Ζεῦμε μαζί. Εἶναι συντηρόφισσά μου!..

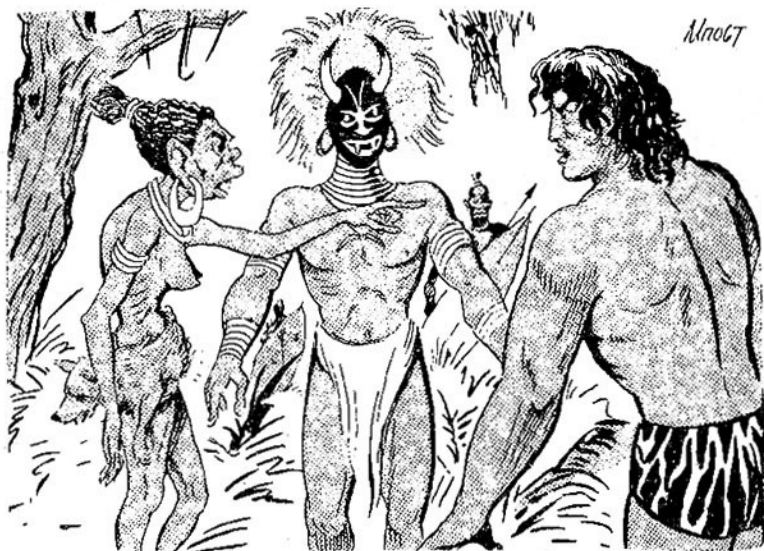
Ἡ Λιαρούγκα ἀγριεύει. Εἶν' ἔτοιμη νὰ χυθεῖ πάνω του. Νὰ τοῦ βγάλει τὰ μάτια μὲ τὰ νύχια της:

— Ὅχι! Θὰ παντρευτεῖς ἐμένα! Αὐτὴ θὰ τὴν πνίξω!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας νδιώθει κρῦο οἶγος σὸ κορμί του:

— Αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ ποτέ! Σκοτώστε με λοιπὸν νὰ τελειώσουμε!..

Τὸ μαῦρο πρόσωπο τοῦ Μπαρούχ ἔχει γίνῃ ἀγριο τώρα. Ὁ

Ἡ τεραττόμορφη Λιτρούγκα δείχνει τὸν Γκαοῦρ :
— Αὐτὸς μ' ἄρ᾽ εἰσι πατέρα. Θέλω νὰ τὸν παντρευθῶ,

Μάγος ρωτᾷ γιὰ τελευταία
φορὰ :

— Γκαοῦρ, θὰ παντρευτεῖς
τὴν Κόρη μου ;

Ὁ ὑπέρρογος Ἕλληνας δὲν
δειλιάζει. Τ' ἀποκρίνεται :

— Ὁχι !

Ὁ Μάγος τὸν κυττάζει μὲ μί-
σος, γιὰ λίγες στιγμῆς. Ἀμέσως
μαθεύει τὰ χοντρά κόκκινα χεῖ-
λια του. Σφουρίζει παράξενα. Σα-
τανικά.

Ἀλίμονο ! Πίσω ἀκριβῶς ἀπ'
τὸ σημεῖο πού στέκει ὁ Γκαοῦρ,
βρίσκεται γιγαντόσωμο δέντρο.
Στὸ πῶς χαμηλὸ κλαδί του ἔχει
κουλουριαστῆ ἓνα μεγάλο πρᾶ-
σινο φίδι.

Μὲ τὸ σφύριγμα π' ἀκούει, ξε-

κουλουριάζεται ἀπ' τὴ μέση καὶ
πάνω. Ἀπλώνει τὸ κεφάλι του.
Καρφώνει τὸ φαρμακερὸ δόντι
στὴ ράχη τοῦ ἀμοιροῦ παληκα-
ριοῦ.

Ὁ Γκαοῦρ ξυφνιάζεται. Μα-
νιασμένος καθὼς εἶναι, ἀρπάζει
τὸ τεράστιο φίδι ἀπ' τὸ λαιμό.
Τὸ σφίγγει μ' ἀφάνταση λύσσα.
Ζητάει γὰ τὸ πνίξει.

Τίποτ' ἀνὰ καταφέρνει. Τὸ
τρομερὸ ἔρπετό κουλουριάζεται
γογγύοντα στὸ κορμί του. Τὸν ρί-
χνει κάτω. Κάνει νὰ τὸν σφίξει.
Νὰ τοῦ τσακίσει τὰ κόκαλα.

Ὁ Μπαροῦχ σφουρίζει πάλι.

Τὸ πρᾶσινο φίδι ξετυλίγεται
ἀμέσως ἀπ' τὸ μελαψὸ γίγαντα.
Φεύγει. Κουλουριάζεται ξανά

στό κλαδί του δέντρου.

‘Ο Γκαούρ σηκώνεται με δυσκολία. Τὸ κορμι του πονάει αφάνταστα.

‘Ο Μάγος με τὰ κέρατα τὸν διώχνει :

— “Λύτε τώρα .. Φύγε ! Δὲν θὰ σὲ βιάσω να παντρευτεῖς τὴν κόρη μου !. Πήγαινε στο καλό !..

‘Η τερατόμορφη Λιαρούγκα ξεσπάει σ’ ἓνα ἀλαίσιο γέλιο :

— Χά, χά, χά !. Χά, χά, χά !..

‘Ο μελαφός “Ελληνας κυτάζει γύρω του χαμένα. Ξεκινάει. Προχωρεῖ κατὰ τὴν “Ανατολή..

Σὲ λίγο χάνεται πίσω ἀπ’ τὴν πυκνὴ ἄγρια βλάστηση. .

‘Ο Μπαρούχ γυρίζει τὸ κεφάλι πρὸς τὴν κατεύθυνση ποὺ πῆγε ὁ Γκαούρ. Μουγγρίζει ἄγρια :

— Σκύλε ! Περιφρόνησεις τὴν Κόρη μου. Θὰ τὸ πληρώσεις ἀκοιβά !.. “Απόψε τὰ μεσάνυχτα θὰ τρελλαθεῖς !.. “Απ’ τὴν αὐγὴ κι’ ὕστερα θὰ ξεχάσεις τὰ πάντα ! Κι’ αὐτὸ τὸνομά σου ἀκόμα !.. Θὰ γυρίζεις στὴ Ζούγκλα σὰν ζωντανὸ πτώμα. Σὰν βρυκόλακας !.. “Απ’ τὸ δάγκωμα τοῦ πράσινου φιδιοῦ μου, κανένας δὲν γλυτώνει !..

‘Η Λιαρούγκα ἀναστενάζει :

— Κρίμμα, Πατέρα !. Μ’ ἄρεσε πολὺ αὐτὸ τὸ παλικάρι !.

‘Ο μάγος με τὰ κέρατα μουρμουρίζει :

— Μὴ στεναχωριέσαι .. Γρήγορα θὰ ξαναγυρίσι ἐλῶ .. Δὲν θὰ θυμᾶται πιά τὴ συντροφισσά του. Θὰ παντρευτεῖ ἑσένα !..

‘Ο Γκαούρ προχωρεῖ γιὰ λίγο ἀργά. Ξεμακρίνει κάμποσο !..

“Αρχίζει τώρα νὰ τρέχει..

“Ομως τὸ μυαλό του σιγά-σιγά θολώνει... Δὲν καταλαβαίνει πρὸς βρίσκεται. Ποὺ πάει !..

“Ετσι παραπλανιέται στὴ Ζούγκλα.

“Ολόκληρη ἡ μέρα περνάει. Νυχτώνει. Ξεσπάει ἡ τροπικὴ πόρρα.. Καὶ τ’ ἄμμοιρο παλικάρι ἀκόμα τρέχει. τρέχει, τρέχει...

“Ὅπου τυχαία, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, φτάνει ἀλαφιασμένος στοὺς πρόποδες τοῦ περιήφανου βουνοῦ του. Σκαρφαλώνει στὰ βρεμένα γύστερά του βράχια. “Ανεβαίνει στὴν κορυφή..

Τὰ πόδια κάτω τὰ εἶδαμε. Τὰ ξερωμε..

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ

‘Η πόρρα, οἱ ἀστραπὲς κι’ οἱ κεραυνοὶ συνεχίζονται. Ξαναγυρίζουμε στὰ ψηλά κλαδιά τοῦ θεόρατου δέντρου.

‘Ο μανιασμένος Γκαούρ σπρώχνει βίαια τὴν παύση συντροφισσά του. ‘Η Ταταμπού βγάζει τρομαγμένο ξεφωνητό. Γκρεμίζεται κάτω.

‘Ο τρελλὸς γίγαντας συνεχίζει τὸ φευγιό. Οἱ τρομαχτικὲς κραυγὲς του μπερδεύονται με τὶς βροντὲς καὶ τοὺς κεραυνούς !..

Εὐτυχῶς. Κάτω ἀπ’ τὸ δέντρο ἡ τροπικὴ πόρρα ἔχει σχηματίσει σωστὴ λίμνη. ‘Η ἄμμοιρη Κόρη πέφτει μέσα στὰ νερά. Χτυπάει ἀνάλαφρα. Δὲν στοσιώνεται.

‘Ο φοβερός καὶ τρομερός Ποκολίκο εἶχε κρυφτεῖ στὰ κλαδιά πλαϊνοῦ δέντρου. “Απὸ ‘κει παρακολούθησε τὴν τραγικὴ σκηνή.

Φωνάζει τώρα ἀπὸ ψηλά στὴν Ταταμπού :

— "Ε, κυρά Τέτοια ! Μὲ τίς ὑγείες σου τὸ... μπάνιο ! 'Ο καπετὰν Μαντράχαλος σ' ἔκανε πέ-
ρα πιά !.. Καλὰ πούμαι τοῦ λό-
γου μου... 'Αλλοιῶς στὸ ράφι
θάμινες, φουκαριάρα μου !..

'Η μελαψή 'Ελληνίδα ἀκούει
τὴ φωνή του :

— Ποῦ εἶσαι, Ποκοπίκο !..
"Ελα νὰ ψάξουμε !.. Πρέπει νὰ
βροῦμε τὸν Γκαοῦρ. Κάτι τρο-
μερὸ τοῦ συμβαίνει. Μοῦ φαίνε-
ται πὼς τὸ λογικὸ του σάλειψε!..

'Ο νάνος κατεβαίνει ἀπ' τὸ
δέντρο. Φτάνει κοντὰ τῆς :

— Τί σάλεψε, μωρέ ! Αὐτὸς
εἶναι γιὰ τὰ σίδερα ! 'Εχει τρελ-
λάρια ἀεροδυναμική !

'Η πανώρια Κύρη βγαίνει ἀπ'
τὰ νερά Προχωροῦν μαζί..

'Ο Ποκοπίκο ρωτᾷ :

— Εἶδες καλὰ ! Κατὰ "δὼ τρά-
βηξε ὁ .. τρελλάκιος ;

'Η μπόρα ἀρχίζει νὰ κοπάζει
πιὰ. Σὲ λίγο σταματᾷ ἐντελῶς.

'Η μελαψή 'Ελληνίδα κι' ὁ
νάνος ψάχνουν ὁλοκλήρη τὴν
περιοχή. Μέχρι ποῦ ξημερώνει.
'Ο Γκαοῦρ δὲν βρίσκεται που-
θενά.

'Ο Ποκοπίκο ἀναστενάζει :

— Τὸ φουκαρά ! 'Ο Θεὸς ν'
ἀναπάψει τὴν ψυχούλα του !
Τώρα ἐσὺ Ταταμπούκα μου πρέ-
πει νὰ σκεφτεῖς λογικά. Νὰ κυτ-
τάξεις τὸ μέλλον σου. Νέα κο-
πέλλα εἶσαι. Γιατὶ νὰ γεροντο-
κοριάσεις ; Μπὰς καὶ χάθηκαν
οἱ γαμπροί ; Για τήραμε : « Μπου-
κιά καὶ συχώριο » δὲν εἶμαι ;

'Η Ταταμποῦ δὲν προσέχει.
Λὲν τὸν ἀκούει... Τραβάει τώρα
κατὰ τὴ Δύση. Βιάζεται νὰ
φτάσει στὴ σπηλιὰ τοῦ Ταρζάν...

'Ο διαβολεμένος νάνος δὲν ἀ-

παγοητεύεται Συνεχίζει τὸν ἐξά-
ψαλμο :

— Κουράγιο Ταταμπούκα ! Γο-
νάτισε νὰ μοῦ ἐκφράξεις τὸν ἔ-
ρωτά σου. Μπορεῖ νά... δεχτῶ !
'Αἴντε ζήτηξέ μου τὴ χεῖρ ! 'Ε-
γὼ γιὰ χατῆρ σου θυσιάζομαι.
Θ' ἀπαρνηθῶ καὶ τὴ ... Χουχού
ἀκόμα !..

Τέλος φτάνουν στὴ σπηλιὰ
τοῦ "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας.

'Ο Ταρζάν, ἡ Τζέιν, ὁ Κρα-
γιαμποῦ (2) κι' ἡ Χουχού, ἔχουν
ξυπνήσει.

'Η κοντόχοντρη μαύρη πυ-
γμαῖα ἀγκαλιάζει τὸν Ποκοπίκο.
Τὸν φιλεῖ μὲ λαχτάρα :

— Μάτς-μούτς, χρυσό μου !
Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

'Ο νάνος τὴ σπρώχνει :

— Νὰ λείπουν οἱ ... βεντου-
ζες !.. Οὔτε εἶμαι σαλιγκάκι γιὰ
νὰ μὲ ρουφήξεις !..

'Η πανώρια Ταταμποῦ εἶναι
ἀφάνταστα ταραγμένη. Μὲ δι-
σκολία καταφέρνει νὰ μιλάει.
'Εξηγεῖ, μὲ λίγα λόγια, στὸν Ταρ-
ζάν καὶ στὴ Τζέιν τί ἔχει συμ-
βεῖ.

— 'Ο Γκαοῦρ ἔχει πάθει με-
γάλο κακό. Τὸ λογικὸ του σά-
λεψε !.. Μὲ γκρέμισε ἀπ' τὰ
ψηλὰ κλαδιὰ κάποιου δέντρου.
Χάθηκε μανιασμένος στὴ μπόρα
καὶ στὸ χαλασμό τῆς νύχτας.

Τοὺς λέει ἀκόμα πὼς παρα-
μιλοῦσε γιὰ μάγους καὶ φίδια ...
Γιὰ τὸ Γιαχάμπα καὶ γιὰ πα-
γίδες...

'Ο "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας
κι' ἡ συντροφισσά του, νοιώθουν
ἀφάνταστη θλίψη. Κανένας δὲν

(2) Ἔτσι λέμε τώρα τὸν Μπέ-
μπυ.

‘Ο Θρῳλικὸς Ἕλληνας γίγαντας χτυπάει τοὺς Καννίβαλους μονάχα μὲ τίς τρομερὲς γροθιᾶς του !

μπορεῖ νὰ ἐξηγήσει τὸ μυστήριον αὐτό.

Ἀποφασίζουν νὰ ξεκινήσουν. Νὰ ψάξουν παντοῦ. Νὰ μὴ γυρίσουν ἂν δὲν τὸν βροῦν.

‘Ο Ποκοπικό τοὺς συμβουλεύει.

— Για καλὸ καὶ γιὰ κακὸ, πᾶρτε μαζί σας καὶ κανένα . . . ζουλομανδύα !

‘Ο Κραγιαμποῦ σ’ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα μένει ἀμίλητος. Βαθιὰ συλλογισμένος. Τέλος γυρίζει στὸν Ταρζάν :

— Ἀκουσέ με, Πατέρα !.. ‘Ο Γκαούρ παρομιλοῦσε γιὰ Μάγους καὶ φίδια. Γιὰ παγίδες καὶ Γιαχάμπα... Ἐσὺ ὁ ἴδιος μοῦχεις πεῖ κάποτε, πῶς πέρα, κα-

τὰ τὸ Βορριά, ξῆ ἡ ἄγρια φυλὴ τῶν Κάμα-Ντού. Πῶς ἀρχηγὸς τοὺς εἶναι ὁ τερατόμορφος μάγος Μπαρούχ. Πῶς ἔχει ἓνα μεγάλο πράσινο φίδι. Πῶς τὸ δάγκωμά του σαλεύει τὰ λογικὰ τῶν ἀνθρώπων...

‘Ο διάδοχος τῆς Ζούγκλας παίρνει ἀνοσπονή. Συνεχίζει :

— Ἐγὼ δὲν βρῖσκω κανένα μυστήριον σ’ αὐτὴ τὴν ὑπόθεση. Κι’ ἀκοῦστε με : Φαίνεται πῶς ὁ κακὸς Γιαχάμπα ἔστησε παγίδα στὸν Γκαούρ. Κατάφερε νὰ τὸν ρίξει στὰ χέρια τοῦ μάγου Μπαρούχ. Ἐκεῖ τὸν δάγκωσε τὸ μεγάλο πράσινο φίδι. ‘Ο μελαψὸς γίγαντας τρελλάθηκε!..

‘Ο νάνος ἐνθουσιάζεται !

— Γειά σου Νιεντεκτιλάκο μου ! Έσένα θέλωμε !

Τὰ μάτια τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας φωτίζονται. Κιττάζει μὲ θαυμασμό τὸ γιό του.

— Αἰκιο ἔχεις, παιδί μου ! Κάτι τέτοιο θὰ συμβαίνει... Πρέπει ἀμέσως νὰ πάω στὸ Νάχρο-Ντού. Εἶναι ἀδελφός τοῦ μάγου Μπαρούχ. Ἀπ' αὐτόν θὰ μάθουμε τί γίνεται. Τί πρέπει νὰ κάνουμε...

Ὁ Κραγιαμποῦ τὸν ἐμποδίζει :

— Ὅχι, Πατέρα !.. Θὰ τρέξω ἐγὼ στὴν καταπακτὴ τοῦ μονόφθαλμου Μάγου... Ἀγαπῶ πολὺ τὸν Γκαούρ. Πρέπει νὰ κάνω ὅτι μπορῶ γιὰ νὰ τὸν σώσω !.. Περιμένετε ἐδῶ. Θὰ γυρίσω γρήγορα...

Ὁ Κραγιαμποῦ εἶναι γενναῖο καὶ ἀτρόμητο παλικάρι ! Ἀμέσως ξεκινάει. Τρέχει σὰν ἐλάφι. Σὲ λίγες στιγμὲς χάνεται ἀπ' τὰ μάτια τους.

Ὁ Ποκοπίκο γυρίζει στὸν Ταρζάν :

— Πολὺ τσίφτης ὁ γιός σου, κύρ Μεγαλειότατε ! Μονάχα ποῦναι λιγάκι... Γκαουρικός !

Ο ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ

ΠΑΡΑΜΟΝΕΥΕΙ

Δὲν περνᾶνε λίγα λεφτά. Ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ ἀκούγεται στὰ κοντινὰ δέντρα.

Ὅλοι γυρίζουν περίεργοι.

Καὶ νά : Τὰ μάτια τους ἀνοίγουν διάπλατα. Ἀντικρύζουν κάτι ἀπίστευτο :

Ὁ γιός τοῦ Ταρζάν κρατᾷ ἀπ' τὸ χέρι τὸν Γκαούρ. Τὸν φέρνει κατὰ τὴ σπηλιά...

Ὁ μελαφὺς γίγαντας μοιάζει σὰν ὑπνωτισμένος. Τὰ μάτια του ἀκίνητα. Γυάλινα. Ἀφήνει τὸ μικρὸ παιδί νὰ τὸν τρεβάει. Νὰ τὸν παρασέρνει...

Σὲ λίγες στιγμὲς φτάνουν κοντά. Σταματᾶνε. Ὁ θρυλικὸς Ἕλληνας κιττάζει γύρω χαμένα. Δὲν φαίνεται ν' ἀναγνωρίζει κανένα ἀπ' ὅσους βλέπει.

Ὁ Κραγιαμποῦ κάνει νὰ τοὺς ἐξηγήσει :

— Τὸν βρήκα λίγο πὺ πέρα...

Δὲν προφταίνει νὰ τελειώσει. Ἡ πανώρια Ταταμποῦ χύνεται στὸν ἀγνὸ σὺντροφὸ τῆς. Τὸν ἀγκαλιάζει μὲ λαχτάρα :

— Γκαούρ ! Ἀγαπημένε μου, Γκαούρ !.. Πέσ' μου τί ἔχεις ; Τί κακὸ ἔπαθες ;

Ὁ μελαφὺς γίγαντας μουγγρίζει ἄγρια :

— Εἶσαι τὸ πράσινο φίδι ! Θέλεις νὰ με δαγκώσεις !..

Τῆς δίνει βάρανση σπρωξιά. Ἡ ἄμοιρη Κόρη σωριάζεται κάτω.

Ἡ Τζέϊν τὴ βοηθάει νὰ σηκωθεί.

Τὰ μάτια τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας ἔχουν βουρκώσει. Πασχίζει νὰ συνεφέρει τ' ἄμοιρο παλικάρι :

— Δὲν μὲ θυμᾶσαι Γκαούρ ; Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ταρζάν. Ὁ ἀδελφός σου !.. Πέσ' μου, τί ἔπαθες ; Τί κακὸ σοῦ συμβαίνει ;!

Ὁ μελαφὺς γίγαντας κιττάζει μ' ἀπορία. Σὰν νὰ τὸν βλέπει πρώτη φορὰ !

Ψιθυρίζει χαμένα :

— Βιάζομαι !.. Μὲ περιμένει ἡ πεντάμορφη Λαρούγκα, Σήμερα θὰ γίνουν οἱ γάμοι μας !.. Ἀμέσως γυρίζει. Τὸ βάζει στὰ

πόδι. Τραβίει κατά τὸ βορριά!
Ὁ Ταρζάν τρέχει ξωπίσω του.
Τὸν κυνηγάει...

Τὸ ἴδιο κάνει κι' ἡ Ταταμ-
πού.

Ἡ Τζέιν κι' ἡ Χουχού μένουν
γιὰ λίγες στιγμές ἀναποφάσι-
στες. Τέλος ξεκινᾶνε κι' αὐτές.
Τρέχουν νὰ φτάσουν τοὺς ἄλ-
λους...

Μονάχα ὁ Ποκοπίκο μένει τώ-
ρα ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά. Ἀναρω-
τιέται συλλογισμένος :

— Νὰ πάω ; Νὰ μὴ πάω ;

— Ὅμως γρήγορα παίρνει τὴν
ἀπόφαση. Μουρμουρίζει :

— "Ἄς πάω καλύτερα !.. Θὰ
σπάσω πλάξ ! "Ἐξὶ παλαβοὶ θὰ
κυνηγάμε ἕναν... τρελλό !..

Παίρνει δρόμο κι' αὐτός. Κα-
θὼς τρέχει στριγγλίζει :

— Κουράγιο «κουτοὶ κι' ἀδύ-
νατοι». Ἐγὼ θὰ σᾶς προστα-
τέψω !..

Μέχρι τὰ μισὰ τοῦ δρόμου, ὁ
Ταρζάν κι' οἱ ἄλλοι, δὲν χάνουν
τὸν Γκαοῦρ ἀπ' τὰ μάτια. Κι'
ὅταν γιὰ λίγες στιγμές δὲν τὸν
βλέπουν, ἀκοῦνε τὸ βαρὺ ποδο-
βολητό του.

"Ἐτσι καταφέρνουν νὰ τὸν
παρακολουθοῦν. Νὰ μὴ χάνουν
τὰ ἴχνη τους.

— Ὅμως νά ! Ξαφνικά, κάτι φο-
βερὸ γίνεται :

Μέσ' ἀπὸ κάποιο μεγάλο πυ-
κνὸ θάμνο, ἕνα μπουλούκι ἄ-
γριοι ἀραπάδες ξεπετάγονται.
Μαζί τους κι' ὁ τρομερὸς κι' ὑ-
ποπλὸς Γιαχάμπα.

Ὁ γιγαντόσωμος φύλαρχος
οὐρλιάζει μὲ λύσσα :

— Στιαθεῖτε σκυλιά !.. Ἡρθε
ἡ ὥρα νὰ πεθάνετε !

Ὁ ἀτρόμητος Ἀρχοντας τῆς
Ζούγκλας, στιγμή δὲν δειλιάζει.
Στέκει σὰν βράχος μπροστὰ στὸν
ὑπουλο κακούργο. Γωτάει περή-
φανα :

— Γιατί, Γιαχάμπα ; Μέχρι
προχθὲς δὲν ἦσουν φίλος μας ;
Σύμιαχός μας ; ! Τί σ' ἔκανε
τώρα ν' ἀλλάξεις ;

Ὁ ἀπαίσιος μαῦρος γίγαντας
μουγγρίζει :

— Εἶμαι πῶς δυνατὸς ἀπὸ
σένα. Ἐγὼ πρέπει νὰ γίνω Ἀρ-
χοντας τῆς Ζούγκλας ! Ὁ Γκα-
οῦρ εἶναι τρελλὸς πιά. Δὲν
μπορεῖ νὰ μοῦ κάνει κακό !..

Ὁ Ταρζάν νοιώθει σὲ πόσο
δύσκολη θέση βρίσκεται. Αὐτὸς
εἶναι σιεδὸν μονάχος. Ὁ Για-
χάμπα ἔχει μαζί του ἕνα σωρὸ
ἀραπάδες !

Γιὰ νὰ σωθεῖ, ἕνας τρόπος
ὑπάρχει : Νὰ βάλει σ' ἐνέργεια
τὴν πονηριά του.

Ἀποκρίνεται στὸν ὑπουλο ἐχ-
θρό :

— Δίκηο ἔχεις, Γιαχάμπα.
Εἶσαι πῶς δυνατὸς ἀπὸ μένα.
Ἐσύ πρέπει νὰ γίνεις ὁ Ἀρχον-
τος τῆς Ζούγκλας ! Πᾶρε τὸ
θρόνο μου ! Μονάχα δοκίμου
στὸν παντοδύναμο θεὸ Κράου-
μπα πὼς δὲν θὰ περάξεις ποτέ,
οὔτ' ἐμένα, οὔτ' ὅλους αὐτοὺς
ποὺ βρίσκονται τώρα γύρω μου.

Ὁ Γιαχάμπα πέφτει στὴν πα-
γίδα. Πιστεύει στὰ λόγια τοῦ
Ταρζάν. Κάνει βαρὺ ὄγκο :

— Ἄν πειράξω ἐσένα, ἢ κα-
νέναν ἀπ' ὅσους βρίσκονται γύ-
ρω σου, ὁ θεὸς Κράουμπα νὰ
μὲ κάψει μὲ τὴ φωτιά τ' οὐρα-
νοῦ !..

Ὁ Ταρζάν τοῦ σφίγγει τὸ
χέρι :

Ὁ Γικκορ πηδάει ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο. Χάνεται μέσα στὴ μπόρα καὶ στὸ χαλασμό τῆς τραγικῆς νύχτας !

— Πήγαινε τώρα στὴ σπηλιά μου ! Εἶσαι ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ! Ἐγὼ φεύγω γιὰ πάντα !..

Ὁ Ποκολίκο μ' ἔνα πῆδημα βρίσκεται μπροστὰ στὸ Γιαχάμπα. Τραβᾷ μεγαλόπρεπα τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα του. Ὑποκλίνεται βαθιά. Μουρμουρίζει :

— Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου ! Ἀπὸ τοῦδε καὶ ἐντεῦθεν τυγχάνεις βασιλεῦ ! Καρπουζοκέφαλος ὁ Πρῶτος !..

Κάνει δευτέρη ὑπόκλιση. Συνεχίζει :

— Διὰ ταῦτα, λαβαίνω τὴν τιμὴν νὰ σὲ ἀρωτιῶ ἐπείγοντως : Μπᾶς καὶ σοῦ χρειάζεται καμ-

μιὰ... ὑπασισταρά ; Περὶ διὰ τοῦ λόγου μου πρόκειται !.. Κάνω στράκες !

Ἡ Χουχού ζηλεύει. Πετιέται κι' αὐτὴ μπροστὰ στὸ νεοφῶτιστο Ἀρχοντα. Ρωτᾷ μελιστάλακτα :

— Σᾶς περικαλῶ κι' ἐγώ : Μήπως θὰ σᾶς χρειαστεῖ καὶ καμμιὰ... ὑπασισταράινα ; Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Ὁ κουτὸς Γιαχάμπα κορδώνειται. Καμαρώνει !

Ὁ διαβολεμένος νάνος τὸν κοροϊδεύει.

— Φίνα τὴ βόλεψες μπάρμπα ! Τσίμπησες τὸ διορισμό σου ! Τώρα τί ἀνάγκη ἔχεις ; Μήνας μπαίνει, μήνας βγαίνει, θὰ πέ-

φτει τὸ παραδάκι !

Ἡ «μαῦρη γόησσα» ἐπεμβαίνει:
— Καλὲ φτύσε τὸν ἄνθρωπο !
Θά τὸν μαϊδάσεις ! Μπά σὲ κα-
λὸ σου !

Ξαφνικά τὰ μάτια τοῦ Ποκο-
πίκο φωτίζονται παράξενα. Μιά
ιδέα περνάει ἀπ' τὸ μυαλό του.
Κάνει δυὸ-τρία βήματα. Φτάνει
στὸν Ταρζάν. Σκαρφαλώνει στοὺς
ὤμους του. Κολλάει τὰ χοντρά
κόκκινα χεῖλια στ' αὐτὸ τοῦ λευ-
κοῦ γίγαντα. Κάτι ψιθυρίζει.

Ὁ «Αρχοντας τῆς Ζούγκλας»
παραξενεύεται. Μουρμουρίζει :
— Δὲν μπορεῖ ! Δὲν εἶναι δυ-
νατόν !

Ὁ νάνος ἐπιμένει :
— Ἔτσι εἶναι. Θὰ δοκιμάσω
ἀμέσως. Περίμενε νὰ δεις.
Πηδάει ἀπ' τὴ ράχη τοῦ Ταρ-
ζάν. Ἀρπάζει ἀπὸ κάτω μιὰ
πέτρα. Ἐρχεται μπροστὰ στὸ
Γιαγάμπα. Τὴν πετάει μ' ὀρμὴ
στὸ χοντρὸ στρογγυλὸ κεφάλι
του :

— Γκάρ !
Ὁ μαῦρος γίγαντας μουγγρί-
ζει ἀπ' τὸν πόνο. Χύνεται μα-
νιασμένος ν' ἀρπάζει τὸν Ποκο-
πίκο. Νὰ τὸν σπαράξει.

Ὁ νάνος ὑποχωρεῖ λίγα βή-
ματα. Τοῦ φωνάζει :

— Ἄλτ, Καρπουζοκέφαλε ! Μὴ
ξεχνᾷς τὸν ὄρκο ποῦκανες ! Ἄν
μὲ πειράξεις, χάθηκες ! Ὁ Κρά-
συμπα θὰ σὲ κάψει μὲ τὴ φω-
τιά τ' οὐρανοῦ !

Ὁ Γιαγάμπα μαρμαρώνει. Μέ-
νει γιὰ λίγο ἀκίνητος ἐκεῖ ποῦ
βρίσκεται. Ὁ ὄρκος τοῦ δένει
τὰ χέρια !

Ἀμέσως παίρνει τοὺς ἀραπά-
δες του. Τὸ βάζουν στὰ πόδια.
Τρέχουν κατὰ τὴ Δύση.

ΣΤΗ ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΚΑΜΑ-ΝΤΟΥ

Ὅλοι μαζί προχωροῦν τώρα.
Συνεχίζουν τὸ δρόμο τους.

Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν, ὁ Κρα-
γιαμπού, ἡ Ταταμπού, ἡ Χουχού.
Τελευταῖος ἀκολουθεῖ ὁ δια-
βολεμένος νάνος. Μουρμουρίζει :
— Ἄπ' τὸν Καρπουζοκέφαλο
καλὰ ξεμπλέξαμε ! Νὰ δοῦμε
τώρα τί θὰ γίνει μὲ τὸν Μπα-
ρούχ.

Ὅμως πάλι τὰ μάτια του φω-
τίζονται παράξενα. Μιά και-
νούρια ιδέα περνάει ἀπ' τὸ σα-
τανικὸ μυαλό του.

Ἀμέσως κάνει πὺδ ἀργὸ τὸ
βῆμα. Μουρμουρίζει :

— Ὁ Γκαουράκος σίγουρα θά-
χει φτάσει τώρα στὸ χωριὸ τῶν
Κάμα-Ντού. Ὁ Μεγαλειότατος
δὲν θὰ μπορέσει νὰ κάνει τίπο-
τα ! Μὲ παλικαριὲς δουλειὰ δὲν
γίνεται. Μὲ τὸν Μπαρούχ, ἓνας
μονάχα μπορεῖ νὰ τὰ βάλει !
Σ' αὐτὸν πρέπει νὰ τρέξω !

Ταυτόχρονα κρύβεται πίσω σ'
ἓνα θάμνο. Ἀφήνει τοὺς συν-
τρόφους του νὰ ξεμακρύνουν.
Τὸ βάζει στὰ πόδια. Χάνεται
πίσω ἀπ' τὶς πυκνὲς πράσινες
φυλλωσιές.

Οἱ ἄλλοι προχωροῦν. Δὲν ἔ-
χουν ἀντιληφτεῖ τὴ φυγὴ του.

Ἔτσι φτάνουν ἔξω ἀπ' τὸ
χωριὸ τοῦ παντοδύναμου Μπα-
ρούχ.

Ὅμως παράξενο ! Μεγάλο πα-
νηγύρι καὶ κακὸ γίνεται. Τὰ μ-
τάμ ἡχοῦν, χαρούμενα. Καννίβα-
λοι χορεύουν κι' ἀλαλάζουν,

Ἡ Χουχού ἀναστενάζει :
— Σίγουρα γάμος θὰ γίνεται !
Καί... στὰ δικά μου ! Μὲ συγ-
χωρεῖτε κυόλας !

9

ΠΟΚΟΠΙΚΟ ΧΟΥΧΟΥ

Ὁ Ταρζάν, ὁ Κραγιαμπού, ἡ Τζέιν, ἡ Ταταμπού, προχωροῦν μὲ μεγάλες προφυλάξεις. Καταφέρνουν νὰ φτάσουν πολὺ—πολὺ κοντὰ χωρὶς νὰ τοὺς πάρει κανενὸς τὸ μάτι!.. Κρύβονται πίσω ἀπὸ θάμνους. Παρακολοῦθοῦν...

Καὶ νά: Τὰ μάτια τοὺς ἀνοίγουν διάπλατα. Ἀντικρύζουν κατὰ ἀπίστευτο. Κάτι φοβερό:

Ὁ Γκαοῦρ, στολισμένος σὰν γαμπρός, στέκεται πλαῖ σὲ μιὰ τερατόμορφη νύφη.

Ὁ Μπαχοῦρ εὐλογεῖ τοὺς πρωτόγονους γάμους τοὺς.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ξηγνεῖ σιγὰ σιγὰ δυὸ γυναῖκες. Στὸ γιὸ του:

— Εἶναι ἡ Λιαρούγκα. Ἡ μονάκριβη Κόρη τοῦ παντοδύναμου Μάγου.

Ἀλίμονο! Ὁ Γκαοῦρ δὲν ἔχει πιά μνήμη γιὰ νὰ θυμηθεῖ τὴν Ταταμπού, τὴν πανώρια κι' ἀγγὴ συντροφισσά του. Οὔτε καὶ θέλησι γιὰ ν' ἀρνηθεῖ αὐτὸ τὸν τρομερὸ γάμο!.. Εἶναι ἓνα ζωντανὸ πτώμα. Ἐνα παιχνιδάκι πιά στὰ χέρια τοῦ ἀπαίσιου Μπαροῦχ.

Ὁ Ταρζάν ψιθυρίζει πάλι:

— Τὸ καλύτερο ποῦχομε νὰ κάνουμε, εἶναι νὰ περιμένουμε... Ἦσως ἅμα νυχτώσει νὰ βροῦμε κάποια εὐκαιρία. Ν' ἀρπάξουμε αὐτὰ τὰ χέρια τοὺς τὸν Γκαοῦρ!.. Ὅμως ἡ πανώρια Ταταμπού ἔχει μαρινάσει. Δὲν μπορεῖ νὰ βλέπει τὸν ἀγαπημένο της νὰ παντρεύεται. Τῆς εἶναι ἀδύνατο νὰ συγκρατηθεῖ.

Καὶ νά: Ξαφνικὰ πετάγεται ἀπ' τὸ θάμνο ποῦναι κρυμμένη. Σὰν τρελλή χύνεται στὸ πανη-

γύρι τοῦ γάμου. Σπρώχνει βάνουσα τὴν τερατόμορφη νύφη. Ἀγκαλιάζει τὸ σύντροφό της. Τὸν τραβάει.

— Πάμε Γκαοῦρ!.. Πάμε νὰ φύγουμε!..

Τὰ τὰμ-τὰμ κι' ὁ χορὸς σταματάνε. Ὁ Μάγος, ἡ Κόρη του κι' οἱ Καννίβαλοι ξαφνιαζοῦνται. Μένουν γιὰ λίγες στιγμὲς αστισμένοι.

Πρώτῃ συνέχεται ἡ τρομερὴ Λιαρούγκα. Σὰν μανιασμένη τίγρη χύνεται πάνω στὴν Ταταμπού. Τὴν ἀρπάζει ἀπ' τὰ πλοῦσια μαῦρα μαλλιά. Μὲ νύχια καὶ δόντια ζητάει νὰ τὴ σπαράξει.

Ταυτόχρονα γνέφει κι' ὁ Μπαροῦχ στοὺς ἀρπαῆδες του. Δυὸ τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς πιάνουν τὴν ἀτρόμητη ἑλληνίδα.

Ὁ ἀπαίσιος Μάγος τραβάει τὸ μαχαίρι. Κάνει νὰ τὸ καρφώσει στὴν καρδιά της...

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν δὲν κρατιέται ἄλλο. Πετάγεται ἀπ' τὸ θάμνο ποῦναι κρυμμένος. Ἀρπάζει μιὰ πέτρα. Μὲ δυὸ—τρία πηδήματα φτάνει κοντὰ στὸν Μπαροῦχ. Μ' ἀφάνταστη δύναμη κι' ὀρμὴ τὴν πετάει.

Ἡ βαριά καὶ σκληρὴ πέτρα βρῖσκει τὸν ἀπαίσιο Μάγο στὸ κεφάλι. Μὰ δὲν τοῦ κάνει κακὸ. Τ' ἀντίθετο: ἐκείνη σπάζει. Γίνεται χιλιὰ κομμάτια.

Τὴν ἴδια στιγμὴ φτάνουν ὁ Ταρζάν κι' ἡ Τζέιν. Ἐρχονται νὰ βοηθήσουν τὸν Κραγιαμπού. Νὰ σώσουν τὴν ἄμοιρη ἑλληνίδα!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας σηκώνει τὸ μαχαίρι του. Τὸ χτυπάει μ' ἀφάνταστη λύσσα στὰ στήθεα τοῦ Μπαροῦχ.

Ἡ Ταταμπού πέφτει στὰ νερά. Δὲν παθαίνει τίποτα.

Καὶ τότε δεύτερο θᾶμμα γίνεται. Ἡ ἀστραφτερὴ λάμπα τοῦ μαχαιριοῦ, στραβώνει. Σπάξει. Λές καὶ χτύπησε πάνω σὲ βαμμένο σκληρὸ ἀτσάλι. Ὁ Μάγος δὲν παθαίνει τίποτα. Στά στήθεια του δὲν μένει οὔτε ἡ παραμικρὴ γρατζουνιά !..

Ταυτόχρονα σχεδὸν κι' ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας τραβᾷ τὸ πιστόλι της. Γυρίζει τὴ φονικὴ κάνη κατὰ τὴν καρδιά τοῦ Μπαρούχ. Τραβᾷ μὲ λύσσα τὴ σκανδάλη. Πυροβολεῖ !..

Ἀλίμονο ! Ὁ τερατόμορφος Μάγος εἶναι ἀτρωτός. Ἀπέθαντος !..

Ἡ πυρομένη σφαῖρα χτυπάει στὰ γορνιτένια στήθεια του. Γυρίζει πίσω, πέφτει κάτω.

Καίμια πληγὴ. Κανένο σημάδι δὲν τ' ἀφήνει.

Στὸ μεταξύ οἱ Κανίβαλοι χύνονται πάνω τους. Λένουν ὅλους γερά μὲ χοντρά χορτόσχοινα.

Ἡ τερατόμορφη Λιαρούγκα, ζητάει νὰ πνίξει τώρα τὴν ἀμοιρὴ Ταταμπού.

Ὁ Μάγος πατέρας της, τὴν ἐμποδίζει. Ἡ φωνὴ του ἀντηχεῖ βραχνή. Ἀπαίσια :

— Μή, Κόρη μου ! Περίμενε !.. Ὁ θάνατος ποὺ τοὺς περιμένει ὅλους, εἶναι πῶ φοιχτός. Πῶ τερομερὸς ἀπ' τὸ πνίξιμο !..

Ἡ Χουχού, κρυμμένη στὸ θάμνο της, ἀναστενάζει σπαραξικάρδια :

— Μῶρε γοῦστο ποὺ σοῦ τῶχει κι' ὁ Γκασούρ !.. Ἀδελφὴ τὴν

καριακάξα βρήκε ν' ἀγαλήσει ; !..
Χάθηκε μιὰ κοπέλλα τῆς προ-
κοπῆς ; Ἐνα ἀγριοκλέλουνδον
σάν... κι' ἐλόγου μου ; Μὲ συγ-
χωρεῖτε κιόλας !..

ΣΤΟ ΚΛΟΥΒΙ ΜΕ ΤΑ ΛΙΟΝΤΑΡΙΑ

ἽΟ τρομερὸς Μπαροῦχ δ' αὐτά-
ζει τώρα τοὺς Καννίβαλους τῆς
φυλῆς του :

— Φέρετε μου γρήγορα τὰ δυὸ
κλουβιά.

Σὲ λίγες στιγμὲς οἱ ἀραπάδες
σέρνουν μπροστά του δυὸ μεγάλα
πρωτόγονα ξυλένια κλουβιά. Μὲ-
σα στὸ ἓνα ἀπ' αὐτά, οὐρλιά-
ζουν ἄγρια, δυὸ πεινασμένα
λιοντάρια. Τὸ ἄλλο εἶναι ἄδειο.

ἽΟ Μάγος γνέφει πάλι στοὺς
καννίβαλους. Αὐτοὶ ξεφρουν καλὰ
τὴ δουλειά τους.

Λύνουν ἓνα—ἓνα τὰ θύματα.
Τὰ κλείνουν μέσα στὸ ἄδειο
κλουβί.

Τώρα σ' αὐτὸ βρίσκονται ὁ
Ταρζάν, ὁ γιὸς του, ἡ Τζέϊν, ἡ
Ταταμού..

Οἱ ἀραπάδες σέρνουν ἀμέσως
τὸ ἓνα κλουβί κοντὰ στ' ἄλλο.
Ἐτοί που οἱ δυὸ καγκελωτὲς
πόρτες τους νὰ σμιέουν.

Τέλος ὁ Μπαροῦχ βγάζει τοὺς
σύρτες καὶ στῆς δυὸ. Τί; τραβάει.
Τὰ τεράστια κλουβιά συγκοινω-
νοῦν τώρα. Τὸ φριχτὸ δῶμα
ἀρχίζει :

Τὰ πεινασμένα λιοντάρια πα-
ρατάνε τὸ δικό τους κλουβί.
Περνοῦν ἀπ' τὸ ἄνοιγμα Μπαί-
νον με λύσσα στὸ κλουβί που
βρίσκονται οἱ ἄνθρωποι. Χύνον-
ται νὰ τοὺς σπαράξουν. Νὰ χορ-

τάσουν τ' ἀδειανὰ σκοιμάχια
τους !..

Ὅμως τίς φλέβες τοῦ Ταρ-
ζάν κυλάει τώρα τὸ περφέφανο
κι' ἀθάνατο ἐλληνικὸ αἷμα !..

ἽΟ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
δὲν δειλιάζει. Δὲν τὰ χάνει !..

Σὰν μανιασμένο θεριὸ κι' αὐ-
τός, πέφτει πάνω στὰ πεινασμέ-
να λιοντάρια !.. Παλεύει καὶ
χτυπιέται μαζί τους.

Τέλος καταφέρνει ν' ἀρπάξει
τὸ ἓνα ἀπ' αὐτά. Τοῦ σφίγγει
μὲ λύσσα τὸ λαιμό. Ζητάει νὰ
τὸ πνίξει.

Τὸ ἴδιο κάνουν ἡ Ταταμού,
ἡ Τζέϊν κι' ὁ Κραγιαμού. Κι' οἱ
τρεῖς μαζί παλεύουν με τ' ἄλλο
λιοντάρι !..

Ἀλίμονο ! Πολὺ γρήγορα ὅλοι
τοὺς βρίσκονται σὲ δυσκολὴ θέση.

ἽΟ Ταρζάν κι' ἡ Ταταμού δὲν
ἔχουν πιά μαχαίρια. Οὔτε ἡ
Τζέϊν τὸ πιστόλι της. Μὲ τὰ χέ-
ρια τους μονάχα δὲν μποροῦν νὰ
δαμάσουν τὰ μανιασμένα θεριά.

ἽΗ θέση τους ἀπὸ στιγμὴν σὲ
στιγμὴ, γίνεται καὶ πιὸ τραγικὴ !

Γύρω ἀπ' τὰ κλουβιά οἱ Καν-
νίβαλλοι ἐλαλάζουν μ' ἄγρια
χαρά. Τὰ τὰμ—τὰμ ἤχουν δαι-
μονισμένα !

ἽΗ τερατόμορφη Λιαζούγκα με
φωνές καὶ χειρονομίες ζητάει νὰ
ἐξαγριώσει ἀκόμα περισσότερο
τὰ πεινασμένα θεριά. Βιάζεται
νὰ τὰ δεῖ νὰ σπαράξουν τ' ἀπρο-
στάτευτα θύματα.

ἽΟ Γκαοῦρ παρακολουθεῖ χα-
μένα τὸ τρομερὸ μακελειό. Τὸ
πρόσωπό του μένει ἥρεμο. Ἀτά-
ραχο !.. Δὲν ἔχει συναίσθηση τί
γίνεται γύρω του.

Περνάει ἔτσι κάμποση ὥρα. ἽΗ
θανάσιμη πάλη μέσα στὸ κλουβί,

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα κι' ὁ Ποκοπίκο, φτάνουν στὴ σπηλιὰ τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Ὁ Ταρζάν κι' ἡ Τζέιν ἀκούνε κατ'ἐπληκτοὶ πῶς ὁ Γκαούρ ἔχει τρελλαθεῖ!..

συνεχίζεται. Τὰ λιοντάρια δὲν ἔχουν καταφέρει ἀκόμα νὰ σπαράξουν τοὺς ἀτρόμητους σκλάβους.

Ὁ Μπαρουχ ἀρχίζει νὰ βαρειέται. Δὲν μπορεῖ νὰ περιμένει ἄλλο. Θέλει νὰ τελειώνει τὸ γάμο τῆς Κόρης του μὲ τὸ μελαψὸ παλιζάρι...

Φωνάζει ἄγρια στοὺς Καννίβαλους :

— Φωτιά στὰ κλουβιά! Κἄφτε θεριὰ κι' ἀνθρώπους!..

Οἱ Ἀραπάδες φέρνουν γρήγορα ξερὰ κλαδιά καὶ ξύλα. Τὰ σωριάζουν γύρω στὶς τεράστιες κλουβες! Τρίβουν μεγάλες μαυρὲς πέτρες. Τοὺς βάζουν φωτιά.

Οἱ φλόγες γρήγορα ζώνουν τὰ

κλουβιά. Τὰ θεριὰ οὐρλιάζουν τρομαγμένα. Γίνονται ἓνα κουβάρι μὲ τοὺς ἀνθρώπους.

Οἱ στιγμές εἶναι ἀφάνταστα τραγικές!

Ὅμως ξαφνικὰ γίνεται κάτι ἀναπάντεχο :

Δυὸ τρία ἀπ' τὰ ξυλένια κάγκελα τοῦ κλουβιοῦ καίγονται. Ἀφήνουν ἔτσι ἓνα στενὸ πέρασμα.

Τὰ λιοντάρια περνοῦν ἀπ' αὐτό. Βγαίνουν ἔξω. Οἱ πλουσίες χαιτεῖς τοὺς τσουρουφλίζονται ἀπ' τὴ φωτιά. Τρέχουν σὺν τρελλά. Χάνονται στὴν πυκνὴ κι' ἄγρια βλάστηση!

Τὸ ἴδιο κάνουν καὶ τ' ἄμοιρα θύματα.

Ἡ Τξέιν, ὁ Κραγιαμπού, ἡ Ταταμπού κι' ὁ Ταρξάν, βγαίνουν ἀπ' τὸ στενὸ ἀνοιγμα. Περνάνε μεσ' ἀπ' τὶς φλόγες!

Ἀλίμονο! Δὲν προφταίνουν νὰ χαροῦν τὴ λευτεριά τους. Τὴ σωτηρία τους!..

Ὁ τερατόμορφος Μάγος οὐρλιάζει:

— Πιάστε τους. Σκοτώστε τους!

Οἱ μαῦροι Καννίβαλοι χύνονται πάλι πάνω τους. Τοὺς ἀρπάζουν. Θὰ τοὺς σπαράξουν μὲ τὰ φαρμακερὰ κοντάρια.

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΣΩΤΗΡΑΣ

Τὴν ἴδια στιγμή κατ' ἀπίστευτο γίνεται.

Οἱ ἄγριοι ἀραπάδες παρατάνε τὰ θύματά τους. Γονατίζουν μὲ δέος.

Τὸ ἴδιο κάνει κι' ὁ παντοδύναμος Μπαρούχ. Γονατίζει κι' αὐτός! Κυττάζει μὲ τρόμο προστὰ του.

Ἀκόμα κι' ὁ Ταρξάν, ὁ γιὸς του, ἡ Τξέιν κι' ἡ Ταταμπού, τᾶχουν χάσει. Δὲν τρέχουν νὰ φύγουν. Νὰ σωθοῦν. Μένουν ἐκεῖ. Ὅπως τοὺς παρᾶτησαν οἱ Καννίβαλοι.

Ὅλοι ἔχουν γουρλώσει τὰ μάτια. Κυττάζουν πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνση. Μιά στριγγιάρικη φωνὴ φτάνει στ' αὐτιά τους:

— Πῶς καὶ σὰς ἔφαγα!..

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς ἕνας τεράστιος ἀνθρώπινος σκελετὸς φτάνει κοντὰ τους. Βαδίζει ἀργά. Μεγαλόπρεπα.

Ὁ Ποκοπίκο δὲν φαίνεται πουθενά. Κι' ὅμως ἡ φωνὴ του ξανακούγεται τώρα πιὸ κοντά. Μιλάει στὸ Μπαρούχ!

— Ἔ, μαῦρκα Κερατοκίφαλε! Πῶς νὰ πάρω τὴν ψυχάρα σου!

Ὁ Μάγος γονατισμένος καθὼς εἶναι, ψιθυρίζει μὲ τρόμο:

— Ὁ δαίμονας τοῦ Νάχρα — Ντού! Ὁ δαίμονας τοῦ Νάχρα — Ντού!

Ἀμέσως πετιέται ὀρθός. Τὸ βάζει στὰ πόδια. Τρέχει νὰ σωθεῖ!

Τὸ ἴδιο τρομαγμένοι, τὴν ἀκολουθοῦν κι' οἱ ἀραπάδες του. Τρέχουν κι' αὐτοί!. Ὅλοι μαζὶ χάνονται πίσω ἀπ' τὴν πυκνὴ κι' ἄγρια βλάστηση.

Τ' ἄδεια ξυλένια κλουβιά καίγονται ἀκόμα. Καπνίζουν.

Ὁ τρομερὸς Σκελετάνθρωπος φτάνει τώρα κοντὰ στὸ Γκασούρ. Σηκώνει τὸ δεξὶ του χέρι. Τ' ἀκουμπάει στὸ κεφάλι τοῦ μελαψοῦ γίγαντα. Μουρμουρίζει:

— Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου!

Καὶ νά: Τὴν ἴδια στιγμή ἓνα μεγάλο θάμμα γίνεται: Ὁ Γκασούρ πετιέται ὀρθός. Τὰ θολὰ σκοτεινὰ μάτια του φωτίζονται. Ἡ μνήμη καὶ τὸ λογικὸ ξαναγυρίζουν κοντὰ του.

Μ' ἓνα ὑπεράνθρωπο πῆδημα, βρίσκεται προστὰ στὴν Ταταμπού. Τὴν ἀγκαλιάζει μὲ λαχτάρα. Τὴ φιλάει στὸ μέτωπο.

Μὲ τὴν ἴδια ἀγάπη ἀγκαλιάζει τὸν Ταρξάν, τὴ Τξέιν, τὸν Κραγιαμπού. Τοὺς φιλάει ὅλους.

Κυττάζει τώρα γύρω του. Ρωτάει σαστισμένος:

— Ποῦ εἴμαστε! Πῶς βρεθῆκαμ' ἐδῶ;

Ταυτόχρονα σχεδόν, τὸ τεράστιο κρανίον τοῦ Σκελετάνθρωπου ἀναταράζεται. Ἀπ' τὸ με-

γάλο άνοιγμα τοῦ στόματος πηδάει ἔξω ὁ διαβολεμένος Ποκοπίκο. Ξεφωνίζει ένθουσιασμένος !

— Ζήτω ἐγώωω ! Ζήτω τοῦ λόγου μουουου ! Ζήτω τῆς ἀρεντίας μουουου !..

Ὁ ἀνθρώπινος σκελετὸς γυρίζει τώρα. Προχωρεῖ ἀργά καὶ μεγαλόπρεπα. Φεύγει...

Ὁ νάνος τοῦ φωνάζει :

— Στὸ καλὸ μπάριπα Κοκάλα ! . Καὶ κύττα νὰ κάνεις λίγο ..δίωτα. Πρέπει ν' ἀδυνατίσεις ἀδελφέ μου !

Ὁ Σκελετάνθρωπος ἔχει πιά ξεαφανιστεῖ.

Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέϊν, ἡ Ταταμπού, ἐξηγοῦν στὸν Γκαούρ, ὅσα εἶχαν συμβεῖ.

Τὸ ἴδιο κάνει κι' ὁ Ποκοπίκο. Τοὺς λέει τὰ καθέκαστα :

— Τὸ λοιπόν, καθὼς τραβοῦσατε κατὰ ὄω, ἐγὼ σὰς τῶσκασα ! Μιὰ καὶ δυὸ τρέχω στὸν μπάριπα Κύκλωπα. Τὸ Νάχρα—Ντού... Ὁ ἀδελφοῦλης σου ὁ Μπαρούχ, τὸ καὶ τό, τοῦ λέω. Μᾶς τάχει κάνει θάλασσα !.. Ξέρω πὼς δὲν τὸν χωνεύεις. Βρισκόσατε στὰ μαχαίρια. Κάνε τὸ λοιπόν τίποτις νὰ σώσεις τὸν Γκαουράκο ! Φτωχαδάκι εἶν' ὁ φουκαράς !..

Ὁ νάνος παίρνει ἀναπνοή. Συνεχίζει :

— Ἐτσι, ποῦ λέτε, τὰ βόλεψα φίνα. Ὁ Ναχραντουχράκος μαζεῖ ἀπὸ γύρω του κόκαλα.

Καὶ νά : Στὸ πὶ καὶ φί σκαρώνει τὸν μπάριπα Κοκάλα ποῦ εἶδατε ! Ἀμέσως τοῦ κάνει κατὶ μάγια. Τὸν ζωντανεύει. Πετιέται ὀρθός !

» Ὁ μπάριπα Κύκλωπας διατάζει τότε τὸ Σκελετάνθρωπο : —« Πήγαινε Δαίμονα τοῦ Νάχρα—Ντού. Πήγαινε νὰ σώσεις τὸν Γκαούρ ! Νὰ τοῦ ξαναδώσεις τὸ λογικὸ καὶ τὴ μνήμη του ! ».

» Ξεκινᾷμε, τὸ λοιπόν. Μπροστὰ ὁ μπαριπα Κοκάλας, πίσω τοῦ λόγου μου. Μὰ σὲ λίγο λέω μέσα μου : —« Κορόϊδο εἶμαι, νὰ παγαίνω ποδαρόδρομο ; Ἔτσι σκαρφαλώνω στὸ Σκελετάνθρωπο. Κρύβομαι ἐντὸς τῆς νεκροκεφαλῆς του ! Τὰ πάρα κάτω τὰ εἶδατε. Τὰ ξέρετε...

Ὅλοι μαζί ξεκινᾷνε τώρα. Ὁ καθένας θὰ γυρίσει στὸ μέρος του.

Ὅμως γρήγορα καταλαβαίνουν πὼς λείπει ἡ Χουχού !

Ὁ Ποκοπίκο ἀναστενάζει :

— Θὰ τὴν ἔφαγε κανένας γαῖδαρος. Ὁ φουκαράς θὰ τὴν πέρασε γιὰ... «ἀγριολέλουδον» !

Ὅλοι μαζί, ὁ Γκαούρ, ὁ Ταρζάν, ἡ Ταταμπού, ἡ Τζέϊν κι' ὁ Κραγιαμπού, ψάχνουν νὰ βροῦν τὴν κοντόχοντρη πνιγμαῖα. Τὴ «μαύρη γόησσα» τῆς Ζούγκλας.

Καὶ νά : Τὴ βρίσκουν νὰ κοιμάται μακάρια σ' ἓνα θάμνο.

Ὁ Ποκοπίκο τὴν κλωτσάει

μὲ κάθε .. λεπτότητο :

— Συνήστε Μαμζέλ !. Ἀρ-
κετὰ προσλογήσατε !..

Ἡ πριγκίπισσα ξαπνιάζεται Πε-
τιέται ὁ ρόβη. Παρατονιέται :

— Μαὰ σὲ καλὸ σας !.. Μι ὅ
κόψατε τ' ὄνειρατο στὴ μέση !.
Καὶ τί ὄνειρατο ; Μούρλια !..

Ἔγλεπα, λέει πὼς .. πὼς... πὼς..

Ἀγουροξυπνημὴν καθὼς εἴ-
ναι, δὲν .. πορεῖ νὰ θυμηθεῖ:
Ἐτανὼ αμβάνει :

— Ἔγλεπα, λέει, πὼς... πὼς...

Ὁ γάνος συμπληρώνει :

— Πὼς... παντρενόςουνα !

Ἡ Χουχού ἐνθουσιάζεται :

— Μπαρό !.. Αὐτὸ ἦτανε !

Ἀλλὰ πὼς τὸ βρήκες, χρυσό
μου ;

Ὁ Ποκοπικό τῆς ἐξηγεῖ :

— Κεμιόμανε κι' ἐγώ. Καὶ
κρυφοκύντοζα τ' ... ὄνειρό σου !

Ἡ Χουχού τοῦ δίνει μιὰ με-
στωμένη καρ-αζιά στὸ σβέρκο :

— Ἢράπ !.. Νὰ χρυσό μου !

Γιὰ νὰ μάθεις ἄλλοτε νὰ μὴ
κρυφοκυντάξεις τὰ ὄνειρατα τῆς
καθεμιᾶς κοπέλλας !.. Μὲ συγ-
χωρεῖτε κιόλας !

Τ Ε Λ Ο Σ

Τὴν Παρασκευὴ κυκλοφορεῖ
ἡ 9η Τευχάρα τοῦ «ΠΟΚΟΠΙΚΟ»
μὲ τὸν τίτλο :

Ο ΔΡΑΚΟΣ ΤΟΥ ΣΑΛΙΓΚΑΡΙΟΥ

ΣΗΜ. Στὸ τεῦχος αὐτὸ θὰ βρεῖτε τὴν καλλιτε-
χνικὴ πολὺσπαστη φιγούρα τοῦ τρελλοῦ
γοριλάνθρωπου ΝΤΑΜΠΟΥΧ

ΜΙΑ ΣΥΣΤΑΣΗ:

Οἱ φιγούρες τῶν ἡρώων τῆς Ζούγκλας ἄρχισαν
νὰ δημοσιεύωνται ἀπὸ τὸ τεῦχος

«ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ» ἀριθ. 16.

Ἡ δημοσίευσή τους θὰ γίνῃ μόνον μιὰ φορὰ.
Φροντίστε ν' ἀποκτήσετε πλήρη τὴ σειρὰ σας.

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΜΕ ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ

— "Αν έλειπε απ' τὸ κόσμο ἡ Εἰρήνεια, κανένα ἄλλο «μαχαίρι» δὲν θὰ μπορούσε νὰ φτάσει τόσο βαθιά στὴν καρδιά τοῦ Ἀνθρώπου!

Ρίχνει μιὰ ματιά στὸ Στοιχειό Συνεχίζει:

— Ἔχει κορμὶ μεγάλου Γερακιοῦ. Γιατί πάντα ἀπὸ ψηλά βουτάει. Ἀπὸ ψηλά χύνεται καὶ καρφώνει τὰ θύματά του...

»Πάντα ἀπ' τοὺς ἐπάνω ἐρχεται ἡ Εἰρήνεια. Ποτὲ ἀπὸ τοὺς κάτω.

»Τὸ Στοιχειό ἔχει κεφάλι σφήκας. Τὸ σουβλερὸ δόντι της χύνει βαθιά στὴ καρδιά τῆς ψυχῆς μας τὸ ζαχαρωμένο φαρμάκι.

»Εβδομο στὴ σειρά, μουρμουρίζει τὸ Στοιχειό τῆς ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ.

— Ἐγὼ δὲν ξέρω νὰ κάνω ὑπουλές καὶ κρυφές δουλειές σὰν καὶ σὰς!... Εἶμαι τὸ πνεῦμα τοῦ Ὀλεθροῦ καὶ τοῦ Ἀφανισμοῦ! Χωρὶς ἐμένα ὁ Κόσμος θὰ νύσταζε. Θὰ χασμουριόταν. Θὰ ροχάλιζε σ' ἓναν βαθὺ καὶ ἀτέλειωτον ὕπνῳ.

»Οὐ θὰ πάλινε, ἢ θὰ γενοῦσε, δὲν θὰ πέθαινε. Θάμνε πάντα ζωντανό. Γιὰ νὰ μολύνει τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς Ζωῆς μας.

»Ἐγὼ τὰ γκρεμίζω ὅλα! Σκοτώνω καὶ ἀφανίζω μὲ λύσσα κάθε τι ποὺ θὰ βρεθεῖ μπροστά μου. Δὲν βάζω ποτὲ μιὰ πέτρα πάνω στὴν ἄλλη. Οὔτε ἄφησα ποτὲ δυὸ πέτρες νὰ σταθοῦν στὴν ἴδια θέση.

»Τὰ πτώματα καὶ τὰ συντρίμια π' ἀφήνω πίσω μου, δὲν πᾶνε χαμένα! Αὐτὰ εἶναι τὸ λίπασμα ποὺ γιγαντώνει καὶ νούρια Κάστρα Ὑλῆς καὶ Ἰδέας!

»Ὅμως γοήγορα τὰ γκρεμίζω καὶ αὐτά. Γκρεμίζω καὶ τ' ἄλλα ποὺ ξεφυτρώνουν... Καὶ τ' ἄλλα... Καὶ τ' ἄλλα... Αὐτὴ εἶναι ἡ τρομερὴ καταδίκη μου: Ἡ Καταστροφή ποὺ κάνω, γεννάει, καὶ θὰ γεννάει αἰώνια τὴ Δημιουργία! Γι' αὐτὸ τὸ Ἔργο μου θὰ εἶναι Ἀθάνατο!

»Ὁ Ἀρσένης ἀκούει μὲ προσοχὴ τὰ λόγια τοῦ Στοιχειοῦ. Μὲ τὸ θεῖο φῶς ποὺ ἔχυσε στὸ

νοῦ τοῦ ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ, συλλογίται :

— Δὲν μπορεῖ νᾶναι ἔτσι, ὅπως τὰ εἶπε τὸ Στοιχειό!... Μόνον ἡ Καταστροφή τοῦ Θεοῦ γεννᾷ τὴ Ζωή!... Οἱ καταστροφὲς τῶν Ἀνθρώπων γεννοῦν τὸν Θάνατο καὶ τὸν Ἀφανισμό!...

Ἔστερα ἀπὸ λίγο συμπληρώ- νει τὸ συλλογισμό του :

— Τὸ Στοιχειό τῆς Καταστροφῆς μοιάζει μὲ ἄνθρωπο... Ἄν- τις γιὰ κεφάλι ἔχει ἕνα κράνος. Κι' εἶναι φορτωμένος μὲ ὅπλα... Κάνει λοιπὸν μεγάλο λάθος νὰ πιστεῖται πὺς ἡ διὰ τὸν κατα- στροφή εἶναι ἀπαραίτητη σὴν ἀθάνατη Λημουργία τοῦ Θεοῦ.. Ὅχι. Αὐτὰ ποὺ καταστρέφει δὲν εἶναι ἔργα τοῦ Ἀνθρώπου μὲ τὸ Κράνος... Ἔργα δικὰ του εἶναι μόνον οἱ στάχτες καὶ τὰ ἐρείπια!... Αὐτὰ θὰ εἶχε δι- καίωμα νὰ καταστρέψῃ. Γιατὶ αὐτὰ μονάχα δημιουργεῖ!...

Τελευταῖο ἀρχίζει τώρα νὰ μνημονεύει τὸ Στοιχειό τῆς ΖΗ- ΛΕΙΑΣ!..

— Ἐγὼ εἶμαι ἡ Μητέρα ὅλων σας!.. Ἐγὼ σὰς γεννάω κι' ἐγὼ θερμεύω τις ψυχές σας! Ἡ Ζή- λεια εἶναι τὸ πιὸ δυνατό ἄν- θρώπινο συναίσθημα! Ἐγὼ πνί- γω τὴ συνείδηση στὸν Ἀχάρι- στο... Ἐγὼ δίνω τὸ κουράγιο στὸν Προδότη... Ἐγὼ χαρίζω φτερά στὴ γλώσσα τοῦ Συκοφάν- τη... Ἐγὼ βάζω στιλέττο στὸ χερὶ τῆς Καζίας... Ἐγὼ σκαλί- ζω τὴ θράκα στὸ μαγγάλι τοῦ Μίσους... Ἐγὼ βάφω στὸ φαρ- μάκι τις σαῖτες τῆς Εἰρωνίας κι' ἐγὼ χορεύω χαρούμενη πάνω

στὰ χαλάσματα τῆς Καταστρο- φῆς!

ΠΑΤΕΡΑ ΜΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΜΟΥ!..

Ἔτσι οὐρλιάζουν καὶ χορεῖ- ουν ἕνα—ἕνα τὰ Στοιχειά, γύρω ἀπ' τὸ μαρτυρικὸ κορμὶ τοῦ δυ- στυχισμένου Ἀνθρώπου.

Μὰ τὴ φορὰ αὐτῇ, μόλις τε- λειώνει ἡ σερική, κουρασμένα καθὼς εἶναι, στέκονται λίγο ν' ἀνασάνουν...

Στὸ μικρὸ διάστημα ὅπου τὰ Στοιχειά νὰ ξαναρχίσουν τὸ χορὸ καὶ τὰ βασανιστήρια, ὁ Ἀρσένης βρίσκει τὴν εὐκαιρία : Ἀόρατος καθὼς εἶναι, πλη- σιάζει τὰ χεῖλια του—στ' αὐτὶ τοῦ δυστυχισμένου καταδίκου.

— Σὲ βασανίζουν πολὺ καιρὸ αὐτὰ τὰ Τέρατα; ρωτᾷ.

Ὁ Ἀνθρώπος νομίζει πὺς τοῦ μιλάει ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Ψιθυρίζει :

— Σωτήρα μου!.. Δέξα ὁλό- κληρα χρόνια μοὺ κάνουν αὐτὰ τὰ μαρτύρια!

— Καὶ πὺς δὲν πέθανες ἀκό- μα;

Ὁ μισοπεθισμένος Ἀνθρώπος κουνάει τὸ κεφάλι :

— Ὡ, τί ἐπὶ τῇ θά ἔταν νὰ μποροῦσα νὰ πεθάνω! Δὲν μ' ἀφήνουν ὅμως... Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ θὰ βασιλέψῃ ὁ ἥλιος, μέχρι τὴν ὥρα ποὺ θ' ἀνατείλῃ. μὲ ἄ- λυσι-δέδονν. Μὲ βασανίζουν πά- νω σ' αὐτὸ τὸν πάγκο... Μόλις ὅμως ξημερώσῃ μὲ κατεβάθουν ἀπ' ἐδῶ. Μὲ χίλια δυὸ βοτάνια κι' ἄλοιφες μὲ ξανακάνουν κα- λά. Ὅπως ἤμουν πρὶν πάθω τὰ μαρτύρια... ἢ ἡ ἱστορία αὐτὴ ἐπαναλαμβάνεται κάθε μέρα.

Χωρίς ανάπνοση ! Χωρίς διακοπή !..

‘Ο ‘Αρσένης συλλογιέται λίγο. ‘Αμέσως ρωτάει :

— Καί γιατί σου κάνουν αυτά τὰ φρικτά μαρτύρια ; Τί κακό ἔκανες στὸν ἀπαύσιο ‘Αφέντη τους. Τὸ Ροδόλφο ;

— Τίποτα δὲν ἔκανα σὲ κανέναν... Οὔτε καὶ τὰ Στοιχεῖα μὲ μισοῦν... Ποτὲ δὲν ἔκανα καμμιὰ κακιὰ πράξη στὴ Ζωὴ μου...

‘Ο ‘Αρχοντᾶς τους ὅμως, ὁ κακὸς Ροδόλφος, θέλει νὰ μ’ ἀναγκάσει νὰ πῶ στὴ Γυναίκα μου, πὺν κι’ αὐτὴ βρίσκεται σκλάβου, νὰ δεχθῇ νὰ γίνῃ γυναίκα δική του. . Μὰ τόσο ἐγώ, ὅσο κι’ ἐκεῖνη, προτιμᾶμε χίλιες φορές νὰ πεθάνουμε. Παρα νὰ δεχτοῦμε τὴν ἀτίμωση. Τὴν ἀτίμωση, πὺν θὰ μᾶς ἐξασφαλίσῃ μιὰ τόσο ἄχαρη, καὶ ντροπιασμένη ζωὴ...

Μιὰ πολὺ θαμπὴ ὑποψία ἀρχίζει νὰ περνᾷ ἀπ’ τὸ μυαλὸ τοῦ ‘Αρσένη. ‘Απὸ κατὰ λόγια τῆς Γιαγιᾶς του, πὺν ποτὲ δὲν τοὺς εἶχε δώσει σοβαρὴ προσοχή, θνῡμάται κατὶ : Πῶς κι’ ὁ δικὸς του Πατέρας κι’ ἡ Μητέρα του εἶχαν χαθεῖ πρὶν ἀπὸ πολλὰ—πολλὰ χρόνια... Τὸν ρωτάει :

— Λέν μου λὲς καλὲ μου ἀνθρώπε, μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς τὴν ἱστορία σου.

‘Ο ἀνθρώπος ἀναστενάζει :

— Ζοῦσα εὐτυχημένος στὸ ὁμορφὸ σπιτάκι μας. ‘Εκεῖ στὸ δάσος τῶν βελανιδιῶν. Μαζὶ μὲ τὴν πεντάμορφη γυναίκα μου τὴ Μαλάμω. Μὲ τὸ χαριτωμένο μου μικρὸ ἀγοράκι τὸν ‘Αρσένη. Καὶ τοὺς δυὸ καλοὺς κι’ ἀγαπημένους μου Γονιούς... Μιὰ μέρα ὁ

‘Αρχοντας Ροδόλφος εἶχε βγεῖ... ‘Ο ‘Αρσένης δὲν κρατιέται ἄλλο. Ξεφωνίζει μὲ λαχτάρα :

— Πατέρα μου!.. Πατέρα μου!

Μὲ τ’ ἀόρατα χερίά του, ἀγκαλιάζει τὸ μίτωμένο του κορμί.

‘Αμέσως, ἔρχονται στὸ νοῦ του τὰ λόγια τοῦ Χρησαετοῦ : « Ὑπάρχει λόγος πὺν πρέπει ἀπὸ τὸ δικὸ σου μονάχ’ ἀ χέρι νὰ τιμωρηθεῖ ὁ σκληρόκαρδος Ροδόλφος ».

‘Ο δυστυχημένος κατὰδικὸς ἀκοῖσι μὰ φωνή, χωρὶς νὰ βλέπῃ τίποτα. Νοιώθει τῶρα δυὸ θερμὰ παιδικὰ χέρια νὰ τὸν ἀγκαλιάζουν... Τὸ «πατέρα μου» σὰν κεραυνὸς ἀντηχεῖ στ’ αὐτιά του.

— Ποιὸς εἶσαι σὺ πὺν μοῦ μιλάς ; Ποῦ μ’ ἀγκαλιάζεις ; Ποῦ μὲ φωνάζεις Πατέρα ;

Τὸ Παιδί τ’ ἀποκρίνεται :

— ‘Εγώ, ὁ γυιὸς σου ! ‘Ο ἀγαπημένος σου ‘Αρσένης ! ‘Ηρθα νὰ σὲ σώσω ἀπ’ τὴ σκλαβιά ! ‘Απ’ τὰ μαρτύρια.

‘Ο πολυβασανισμένος ‘Ανθρώπος ψιθυρίζει :

— Θεέ μου ! ‘Ας εἶναι εὐλογημένο τ’ ὄνομά Σου ! Πόσος καλὸς εἶσαι πὺν μοῦ στέλνεις μιὰ τόσο μεγάλῃ, χαρὰ κι’ εὐτυχία!..

‘Αμέσως γυρίζει πρὸς τὸ μέρος π’ ἀκούει τὴ φωνὴ τοῦ γυιὸς του. Γωτάει :

— Γιατί, παιδί μου ; Γιατί δὲν μποροῦν τὰ μάτια μου νὰ σὲ ἴδουν ; Εἶσαι ζωντανὸς ; Γιά ἡ ψυχὴ σου πέταξε ἀπ’ τὸν ‘Αλλο Κόσμο νὰ μὲ παρηγορήσῃ ;

— ‘Οχι καλὲ μου Πατερόνλη... Ζωντανὸς εἶμαι .. ‘Ο Χριστὸς π’ ἀναστήθηκε σήμερα μοῦ ‘δωσε αὐτὴ τὴ χάρη : Νὰ μὴ γαι-

νωμαι ἅπ' τὰ μάτια τῶν Ἀνθρώπων... Ἔτσι θὰ μπορέσω νὰ σὲ βοηθήσω καλύτερα... Ἴσως καὶ νὰ σώσω ἐσένα καὶ τὴν ἀγαπημένη μου Μανούλα... Θὰ στὰ ἐξηγήσω ὅμως ἀργότερα... Πέσο' μου τώρα: Ποῦ βρίσκεται ἡ Μητέρα μου;

— Σκλάβά καίτεται κι' αὐτὴ πάνω στὰ πλούσια κι' ὀλόφωτα σαλόνια τοῦ Μαύρου Πύργου... Τὰ μάτια της στέρεψαν ἀπὸ δάκρυ. Τὸ αἷμα τῆς καρδιάς της στράγγιξε κι' αὐτό, στὸν πόνο ποὺ νοιώθει καθὼς ἀκούει τὰ μαρτυρικά βογγητά μου... Ὅμως γιὰ πέσο' μου κι' ἐσύ, πολυαγαπημένο μου παιδί: ἡ δική μου Μητέρα, ἡ καλὴ σου Γιαγιά, ζῇ ἀκόμα;

Ὁ Ἀρσένης ἀναστενάζει. Γιατί θυμάται πόσο ἄσχημα τῆς εἶχε φερθεῖ.

— Ναὶ Πατέρα μου! Ζῇ καὶ βασανίζεται στὸ φτωχικό μας καλύβι!. Κλαίει μέρα—νύχτα γιὰ σὰς τὰ χαμένα παιδιὰ της!. Μὰ ἔχω ἓνα βάρος στὴν ψυχὴ μου, Πατέρα, Πρέπει νὰ στὸ πῶ. Νὰ ξαλαφρώσω... Ἦμουν πάντα ἓνας κακός, ἓνας ἀχαρίστος...

Οἱ τελευταῖες λέξεις κόβονται στὸ λαιμὸ του

Τ' ἀπαίσια Στοιχεῖα ποὺ ἔχουν στὸ μεταξὺ ἀνασάνει καὶ ξεκουρασιεῖ τριγυρίζουν καὶ πάλι τὸν πάγκο τοῦ μαρτυρίου. Εἶναι ἔτοιμα νὰ ξαναρχίσουν τὸν κολασμένο χορὸ τους.

Τὸ ἄορατο Παιδί ψιθυρίζει βασιστιζά.

— Πατέρα... Περίμενε καὶ μὴ φοβῖσαι!

Ἀμέσως πηδαίει ἀνάλαφρο κά-

τω. Ἀρπάζει ἓνα χοντρὸ ξυλό-νιο ρόπαλο. Τὸ κρατάει σφιχτά. Τὸ σήκωσε ψηλά...

Ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ τὰ Στοιχεῖα ἀρχίζουν τὰ οὐρέλιαχτά. Τὸ χορὸ τους...

Ὁ Ἀρσένης κατεβάζει μ' ὀρμὴ τὸ ρόπαλό του. Χτυπᾷ τὸ γουρουνίσιο κεφάλι τοῦ Στοιχειοῦ τῆς Ἀχαριστίας. Ἀμέσως χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, ἀρχίζει νὰ χτυπάει, ἀπὸ πίσω κατωκέφαλα, πότε τὸ ἓνα καὶ πότε τὸ ἄλλο, τὰ Στοιχεῖα...

Ἐκεῖνα μουγγρίζουν λυσσασμένα. Δὲν ξέχουν ἀπὸ ποῦ τοὺς ἔρχονται τὰ τρεμερά αὐτὰ ζουλήματα... Καθ' ἓνα φραντίζεται πῶς κάποιον ἀπὸ τ' ἄλλα Στοιχεῖα τὸ χτυπᾷ!

Ἔτσι, τὸ μεγάλο κακὸ δὲν ἀργεῖ νὰ γίνει.

Τὰ Στοιχεῖα σταματᾶνε τὸ χορὸ. Βρίξει τὸ ἓνα, τὸ ἄλλο. Χτυπιῶνται μὲ τὰ σιδερένια σύνεργα τῶν μαρτυρίων. Παρατᾶνε τὸ μισοπεθαμένο θῦμα τους. Δὲν κυττᾶνε παρὰ μονάχα τὸν καυγά τους.

Σὲ λίγο ἡ μάχη φωντώνει! Καταματομένα τὰ Στοιχεῖα ἅπ' τὰ χτυλήματα ποὺ δίνουν καὶ παίρνουν μὲ τὰ σιδερένια ἐγκαλεῖα, δὲν σταματᾶνε. Πιάνονται τώρα στὰ χέρια μὲ δόντια καὶ νύχια ἀλληλοσπαράζονται.

Ὁ Ἀρσένης παύει πιά νὰ τὰ χτυπᾷ μὲ τὸ ρόπαλο. Στέκετ' εὐχαριστημένος καὶ περήφανος. Καμαρώνει τὸ κατόρθωμά του! Ὁ Πατέρας βλέπει τ' ἀνεπάντεχο αὐτὸ ἀλληλοεξόντωμα τῶν Στοιχειῶν. Μὰ δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβει πῶς ἔτσι ἔσχατα ἐ-γινε αὐτὸ τὸ θάμμα.

‘Ο Ἀρσένης πηδάει χαρούμενος πάνω στὸν πάγκο. Τὸν μυσχεμένο ἀπ’ τὸ αἷμα τοῦ Πατέρα του.

Καὶ νὰ : Σὲ λίγα δετερόλεπτα λύνει τὶς χοντρὲς ἀλυσσοῖδες, πού σὰν φίδια τυλίγουν τὸ σκελετωμένο του κορμί...

— Πάμε τώρα Πατέρα ! Πρέπει γρήγορα ν’ ἀνέβουμε πάνω στὰ σαλόνια τοῦ Πύργου. Νὰ σώσουμε καὶ τὴ Μητέρα...

‘Ο δυστυχισμένος Διαμάντης εἶναι γεμάτος πληγές. Πονάει ἀφάνταστα. Ἔχει χάσει πολὺ αἷμα !

Ὅμως ἡ λευτεριά τοῦ δίνει δύναμη καὶ κοινράγιο. Τὰ πόδια του κάνουν φτερά !...

Τὰ μαρτύρια παῖχει περᾶσει στὸ κολασμένο μπουντρούμι. Ξυπνᾷτε στὴν ψυχὴ του ἄσβεστη δίψα νὰ ἐκδικηθεῖ. Νὰ ἐκδικηθεῖ σκληρά, μὰ δίκαια τὸν κακοῦργο Ἀρχοντα... Ἀυτὸν ποὺ εἶναι ὁ μοναδικὸς αἷτιος τῆς δυστυχίας του, τῆς συμφορᾶς του !

Τρέχει μὲ σφιγμένες τὶς ἀδύνατες γροθιές του ! Ἀρχίζει ν’ ἀνεβαίνει τρεῖς—τρεῖς τὶς σκάλες τοῦ Πύργου.

Πίσω του ἀκολουθεῖ ὁ θόρατος γιὸς του. Μόνο τὰ τακούνια τῶν παπουτσιῶν του ἀντηχοῦν στὰ μαρμαρένια οκαλοπάτια...

Τέλος φτάνουν σὲ μιὰ σκοτεινὴ αἴθουσα... Περνᾶνε σ’ ἓνα στενὸ διάδρομο... Ἀνεβαίνουν, μιὰ ἄλλη ξυλένια κυκλικὴ σκάλα. Ἐρχονται μπροστά στὴν κλειστὴ εἴσοδο τοῦ μεγάλου κατὰφωτου σαλονιοῦ

Σταματοῦν μερικὲς στιγμὲς ἀπ’

ἔξω. Ἀφουγκράζονται :

Ξεχωρίζουν τὸ θόρυβο μιᾶς τρελλῆς μουσικῆς χοροῦ. Τὰ δυνατὰ μεθυμένα γέλοια τοῦ Ἀρχοντα Ροδόλφου...

‘Ο Ἀρσένης ψιθυρίζει :

— Ἔμπα μέσα Πατέρα ! Μὴ νοιάξῃσαι γιὰ τὰ παρακάτω. Αὐτὰ εἶναι δουλειὰ δική μου !

Κλωτσάει ἀμέσως τὴ διφύλλη χρυσοστολισμένη πόρτα. Τὴν ἀνοίγει διάπλατα.

‘Ο Διαμάντης κάνει λίγα βήματα στὸ ἐσωτερικὸ τῆς αἴθουσας. Στέκει μπροστά στὸν παντοδύναμο Ἀρχοντα. Ὑψώνει περήφανος τὸ σκελετωμένο κορμί του ! Μουγγρίζει βραχνά :

Ἐπὶ τέλους Ροδόλφε ! Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ πληρώσεις τὰ ἐγκλήματα σου. Ζήτησε συζώρεση ἀπὸ τὸ Θεό ! Ἐτοιμάσουν νὰ πεθάνεις !.

Ἡ μουσικὴ σταματᾷ. Σταματᾷ κι’ ὁ χορὸς !

‘Ο Ροδόλφος τὸν κυττάζει στὴν ἀρχὴ σατυρισμένος.

Ὅμως ἀμέσως, ὁλόκληρος ὁ Πύργος ἀντηχεῖ ἀπ’ τὸ μεθυμένο σαρζαστικὸ γέλιο του :

— Χά, χά, χά!. Χά, χά, χά!. Κι’ ἔλεγα ἀπόψε νὰ πῶ μόνάχα χρᾶσι. Κι’ ὄχι αἷμα... Μὰ ἀφοῦ τὸ θέλεις λεβέντη μου, δὲν θὰ σοῦ χαλάσω τὸ χατήρι...

Τραβάει τ’ ὀλόχρυσο σπαθὶ του. Ζυγώνει τὸ Διαμάντη.

Ταυτόχρονα μιὰ γλυκεῖα γυναικεῖα φωνὴ ἀκούγεται :

— Χριστὲ μου σῶσε τὸν Ἀντρα μου.

‘Ο Διαμάντης γυρίζει. Κύτταξε ἡ γυναικίκα του. Βρίσκεται σὲ μιὰ γωνιὰ ἀλυσσοδεμένη.

Ἡ φωνὴ τοῦ Ἀρσένι ἀντη-

χεῖ στ' αὐτιά του :

— Ἡ Μητέρα μου εἶναι ;

— Ναί.

Στὸ μεταξύ ὁ μεθυμένος Ροδόλφος φτάνει σὲ μικρὴ ἀπόστασιν ἀπ' τὸ Διαμάντη. Σηκώνει τὸ μεγάλο κοφτερὸ σπαθί του. Ἐτοιμάζεται νὰ τὸ κατεβάσει μὲ λύσσα στὸ κεφάλι του...

Ξαφνικά, ἀπίστευτο θάμμα γίνεται.

Τὸ χρυσὸ Σπαθὶ ξεφεύγει ἀπότομα ἀπ' τὸ χέρι τοῦ τρομεροῦ Ἀρχοντα. Προχωρεῖ μονάχο του στὸν ἄερα. Στέκεται μαρροστὰ στὸν Διαμάντη.

Ἐκεῖνος τ' ἀρπάζει. Τὸ σηκώνει μὲ ὀρμὴ. Εἶναι ἑτοιμὸς νὰ σχίσῃ στὰ δυὸ τὸ κεφάλι τοῦ κακούργου...

Ἡ φωνὴ τῆς ἄλυσσοδεμένης σκλάβας τὸν σταματάει.

— Μὴ Διαμάντη... Μὴ λερώσεις σήμερα ποὺ ἀναστήθηκε ὁ Χριστὸς μας, τὰ χέρια σου στὸ αἷμα... Χάρισέ του τὴ ζωή... Ὁ Θεὸς ἅς τὸν τιμωρήσῃ !

Ὁ δειλὸς Ἀρχοντας ἔχει γονατίσει μαρροστὰ στὸ Διαμάντη. Ἐκεῖνος κρατᾷ ἀκόμα σηκωμένο τὸ σπαθί.

Ἡ Χρυσίνα φωνάζει πάλι στὸν Ἄντρα της :

— Κατέβασε τὸ σπαθὶ Διαμάντη ! Μὰ μὴ τ' ἀφήσεις οὔτε στιγμή ἀπ' τὸ χέρι σου... Πρόσεξε πάντα τὸν ἄνθρωπο αὐτό. Εἶναι ὑπουλός. Θὰ βρεῖ εὐκαιρία νὰ σοῦ γάνει κακὸ. Τώρα ποὺ κρατᾷ τὸ σπαθὶ του κρατᾷς καὶ ὅλη του τὴ δύναμις... Ἄν μπορεῖ νὰ σὲ βλάψῃ... Ἐλά λοιπὸν νὰ λύσεις τίς βαρύνουσες ἀλυσίδες ποὺ πληγώνουνε τὸ ζορμί μου...

Ὁ Διαμάντης κυττάζει πλάι του. Μουρμουρίζει :

— Κρίτησε σοῦ γιὰ λίγο τὸ σπαθί.. Πρόσεξε τὸν Κακούργο. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς ξεφύγῃ. Ἀμέσως παρατάει τὸ σπαθί. Ἐκεῖνο δὲν πέφτει κάτω. Στέκεται στὸν ἄερα. Ὅπως πρὶν ! .. Κάποια ἀόρατη δύναμις τὸ συγκρατᾷ.

Ἡ Χρυσίνα εἶχε δεῖ πρὶν ἀπὸ λίγο τὸ σπαθὶ νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ροδόλφου. Νὰ πηγαίνει στὰ χέρια τοῦ Ἄντρα της. Τώρα τὸ βλέπει νὰ στέκεται στὸν ἄερα. Σταυροκοπιέται σατισμένη...

— Ὁ Χριστὸς γάνει τὸ θάμμα του, ψιθυρίζει.

Σβέλτος καὶ βιαστικὸς ὁ Διαμάντης πλησιάζει τὴ Γυναῖκα του. Σὲ λίγα λεπτὰ λύνει τίς χοντροὺς ἀλυσίδες...

Ἡ ἄμοιρη ψιθυρίζει δακρυομένη :

— Δοξασμένο τὸνομα τοῦ Θεοῦ !

Ὁ Διαμάντης τὴ σηκώνει πᾶνω. Τὴν ἀγκάλιασε δακρυομένο ! Τὴ φιλεῖ !..

Ἐκεῖνη λλαίει. Οἱ λυγμοὶ τῆς πνίγουν τὴν καρδιά...

— Μὰ καλὴ μου Χρυσίνα, γιατί λλαῖς ; Μήπως δὲν εἶσαι εὐτυχισμένη ποὺ γλυτώσαμε ἀπ' τὸ τέρας ; Ποὺ εἴμαστε λεύτεροι νὰ ξαναρχίσοντε τὴ ζωὴ μας ;

Τ' ἀποκρίνεται μ' ἀναφυλλητά :

— Ὅχι δὲν εἶμαι εὐτυχισμένη Διαμάντη ! Εὐτυχία δική μου εἶναι τὸ πολυαγαπημένο μου παιδί !.. Ἀφοῦ ἔχασα αὐτό, γιὰ μένα τίποτα δὲν ἔχει πιά σημασία...

«ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΠΟΧΗ

- 1) Μονομαχία Γκαούρ - Ταρζάν
- 2) Ο Φτερωτός Βρονκόλακας
- 3) Το Μαγικό Φίλτρο
- 4) Ο Λάκκος με τίς Κίμπρες
- 5) Το Τέρας των Τεράτων
- 6) Η Μύχη με το Χάρσο
- 7) Ο Στοιχειωμένος Βράχος
- 8) Η Χώρα των Νεκρών
- 9) Το "Όρκο της Καταιγίδας
- 10) Η Φυλή των Φαντασμάτων
- 11) Ο Θεός της Χρυσής Φωτιάς
- 12) Η Φυλή του Σκορπιού
- 13) Ο Σικετός του Αρίστη
- 14) Το Στοιχειό της Φρίκης
- 15) Η Ματωμένη Βροχή
- 16) Το Φάντασμα της Στριγγλάς
- 17) Γορίλας με Φτερά
- 18) Το Φίδι του Μόγου
- 19) Το Τέρας της Λίμνης
- 20) Ο Χάρος των Τρελλών
- 21) Το Θείο της Καταπακτής
- 22) Το Μυστικό του Στοιχειού
- 23) Οι Φωτιές των Νεκρών
- 24) Το Βράχιο του Τρόμου
- 25) Ο Γιος του Κεραυνού
- 26) Η Όχλη του Βρονκόλακα
- 27) Τα Αποσπασμένα Φίδια
- 28) Ο Μόγος με τα Τέρατα
- 29) Ο Κολοσσιώτης Γίγαντας
- 30) Στην Κοιλιά του Κροκόδειλου
- 31) Ο Τρομερός Κτηνότροφος
- 32) Η Πράσινη Νεκροεσάλη
- 33) Το Ταμπού των Κακούργων
- 34) Η Σπηλιά με το Φίδι
- 35) Επανάσταση των Θεριών
- 36) Τα Φτερωτά Μαχαίρια
- 37) Ο Γυάλινος Γίγαντας
- 38) Ο Ερωτικός της Ζούγκλας
- 39) Τα Πέρινα Είδελα
- 40) Ο Δαιμόνιος της Μπόρας
- 41) Η Παγίδα του Νεκρού
- 42) Ο Αρχοντας του Τρόμου
- 43) Ο Τεράτομορφος Μαχαίριος
- 44) Το Φίλτρο της Κακίας
- 45) Ο Βαλασσομένος Σείριος
- 46) Ο δῆμος των Τεράτων
- 47) Θανάσιμη Γιγαντομαχία
- 48) Οι Πενασμένοι Ανθρωποφάγοι
- 49) Το Δόλωμα του Προδότη
- 50) Το Τάμ - Τάμ του Δοίμου
- 51) Η Σκιά του Κρησσομένου
- 52) Το Άγαλμα του Σατανά
- 53) Το Μπρούτζινο Τέρας
- 54) Η Κίτρινη Νεροφίδα
- 55) Η Μάσκα του Κανιβάλου
- 56) Ο Δολοφόνος του Βρονκόλακα
- 57) Ο Τρελλός Μονομάχος
- 58) Το Νησί των Λαφών
- 59) Το Χαρού των Αρκονοφάντων
- 60) Ο Γκορμάς του Διαβόλου
- 61) Στά Καζάνια των Άγριων
- 62) Ο Θρηνητός των Δολοφόνων
- 63) Ο Πέριος Κροκόδειλος
- 64) Ο Ματωμένος Ανκάνθρωπος
- 65) Ο Κυνήγις των Κεφαλών
- 66) Τα Τέρατα του Βυθού
- 67) Ο Ίερος Ελέφαντας
- 68) Ο Τρομερός Φαλασσομάχος
- 69) Η Φυλή του Δεινόσαυρου
- 70) Σεις Φλόγες των Αμαρτωλών
- 71) Ο Χρυσός Καρχαρία
- 72) Οι Δαίμονες των Ουρινών
- 73) Η Γιγαντοδουλη Άραχνη
- 74) Τα Τέρατα του Κάτω Κόσμου
- 75) Η Σκιά του Ολίθρου
- 76) Τα Τραγκά Μονοτάπ
- 77) Το Απορροπεία της Νύχτας
- 78) Ζωντανόι στους Τάρους
- 79) Το Βίραρδο της Καταστροφής
- 80) Ο Γόης των Φιδιών
- 81) Αιχμηλός στα Σύννεφα
- 82) Το Πηγάδι με τα Διαμόντια
- 83) Το Βασιλείο του Σκότους
- 84) Επίθεση των Φιδανθρώπων
- 85) Τα Ζωντανά Πτώματα
- 86) Ο Άγγελος της Συμφωρίας
- 87) Ο Βράχος του Διαβόλου
- 88) Ο Βασιλιάς των Κερυνών
- 89) Διά Περδών και Σούδρου
- 90) Το Άνθος του Κακού
- 91) Ο Σίκονας του Χαμού
- 92) Η Μάγισσα της Φρίκης
- 93) Ο Θρόνος της Αμαρτίας
- 94) Ο Θεός των Ανθρωποφάγων
- 95) Φωτιά στη Ζούγκλα
- 96) Το Ταμπού των Δαιμόνων
- 97) Ο Κόκκινος Καταροπότης
- 98) Σατανάδες με Φτερά
- 99) Ο Καταχθόνιος Μαχαίριος
- 100) Ο Χορός των Βρονκόλων
- 101) Το Νησί της Απορροπίας
- 102) Χαλάς από Διαμόντια
- 103) Το Ανθρωποφάγο Δέντρο
- 104) Ο Κυνήγις των Αλθροεπάρων
- 105) Η Αρχόντισσα του Άδης
- 106) Ο Κορσάρης των Ψυχών
- 107) Το Έγκλημα του Θεού
- 108) Το Καμίνι των Κελασμένων
- 109) Ο Χορός των Ήφαιστειών
- 110) Το Πουλί του Αιέλου
- 111) Ο Χαλασμός του Κόσμου
- 112) Ο Θρίαμβος του Ταρζάν
- 113) Ο Γκαούρ στην Ελλάδα

ΓΡΑΜΜΕΝΑ ΟΛΑ ΑΠΟ ΤΟ ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΤΡΙΤΗ:

Διαβάστε όλοι τόν

“ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ,”

τεύχος άριθ. 19

Με τόν τίτλο :

“ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ,”

**Είναι μιá από τίς πιό συναρπαστικές
περιπέτειες Ζούγκλας πού έχει γράψει
ό ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

**Στό τεύχος αυτό θά βρείτε τήν καλλιτεχνική
πολύσπαστη φιγούρα**

Του ΝΑΧΡΑ—ΝΤΟΥ

« ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ »

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗΣ ΠΙΝΗΣ

Άριθμ. τεύχους 18

Τιμή τεύχους Δρχ. 2.000

ΑΘΗΝΑΙ 12 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1952

ΕΠΙΤΙΜΟΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΕΣ :

ΟΛΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ :

Γιά τή σύνταξη και έκδοση : ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Όδός Άγίου Μελετίου 93.

Γιά τήν εκτύπωση: ΛΕΩΝ. Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗΣ Άναξαγόρα 20

Προσωρινά Γραφεία :

Τυπογραφείο ΚΑΪΤΑΤΖΗ — Άναξαγόρα 20—ΑΘΗΝΑΙ

(Πίσω άπ’ τή Δημαρχία)

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Γιά ένα χρόνο Δρχ. 130.000.,

Γιά τό Έξωτερικό Δολλάρια 12.

**Γιά όσους ανήκουν σέ Όμάδες Γκαουρικών
ή Ταρζανικών, Δραχ 84.500, ή Δολλάρια 8.**

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ Ι. ΡΕΚΟΣ

ΟΔΟΣ ΕΓΝΑΤΙΑΣ 61—Θ Ε Σ Σ Α Λ Ο Ν Ι Κ Η

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΜΑΣ

Ο ΓΟΗΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΗΣ ΜΑΞ ΑΡΛΑΝ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000